

NIEUWE AVONTUREN

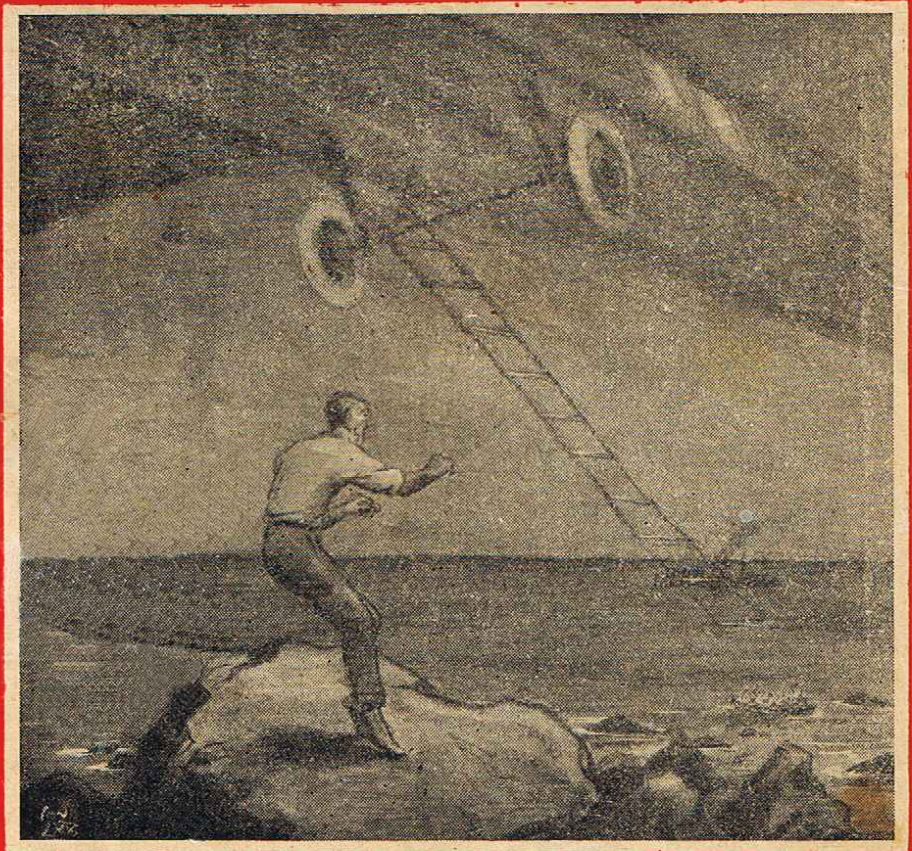
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET LOT VAN GOUDLAND

N° 2336

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Lot van Goudland

HOOFDSTUK I

EEN VALSTRIK

Ongeveer vijftig zeemijlen ten oosten van de zuidelijke punt van Formosa, ligt in de Oost Chinese Zee, door de Chinezen zelve Tung-Hai genoemd, een kleine eilandengroep, waarvan het noordelijkste, dat tevens het grootste is, Botel-Tobago heet. Het is schaars bevolkt, en het noordelijkste deel, dat tevens het onvruchtbaarste is, kent maar zeer weinige, onbeduidende dorpjes.

De vissers, die er het voornaamste bedrijf uitoefenen, en die ook een groot contingent leveren aan het legertje parelvisseren in die streken, bewonen voor de overgrote meerderheid de zuidelijke helft van dit eiland.

Indien zij zich eens wat meer noordwaarts hadden begeven, op een gloeiend hete dag in het begin van het jaar, dan

zouden zij getuige hebben kunnen zijn van een voor hen zeker heel ongewoon schouwspel, hetwelk die eenvoudige lieden misschien wel met grote vrees zou hebben vervuld.

Want op het vlakke strand, ongeveer een kilometer breed, en aan de voet van de kale, onvruchtbare rotsen, scheen een reusachtige vogel te rusten, de vlerken onbeweeglijk uitgespreid, die voor aan de kop een soort tastsprieten scheen te hebben, in plaats van een snavel.

En rondom die vogel zouden zij dan ijverig drie mannen zich hebben zien bewegen, die zij aanstonds als blanken hadden moeten herkennen, als Westelingen, ondanks hun gebruide huid, die slechts het gevolg was van een langdurig verblijf in de buitenlucht, onder

de zengende zonnestrallen.

Die drie mannen droegen allen een punthoed van stro, zoals ook de Chinese koelies ze dragen, en verder hadden zij weinig meer aan dan een korte linnen broek van khaki, die tot boven de knieën reikte.

Ondanks deze summiere kleding gutste het zweet hen langs rug en borst, en zij schenen niet de tijd te willen of te kunnen afwachten, dat de zon wat lager zou zijn gedaald.

Het werk dat zij daar verrichtten op die eenzame plek moest dus wel zeer dringend zijn, dat zij het met zoveel haast, ondanks de hitte, tot een goed einde poogden te brengen.

Westerlingen, die wat meer van vlieg-machines afwisten, zouden onmiddellijk gezien hebben, dat het drietal bezig was het landingsgestel van de vlieg-machine te repareren, en zij zouden ook twee zware, met luchtbanden omgeven wielbanden hebben zien liggen onder een afdakje van zeildoek om de rubber te beschutten tegen de stekende zon.

Die vlieg-machine, die daar verongelukt scheen, was de Duivel der Lucht, en de drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Een lange reeks van gevaarvolle avonturen had hen, dwars over Afrika, over het gevaarlijkste, woeligste deel van China en verder langs een grote omweg daar heen gevoerd.

In het kort verhaald hadden de zaken zich aldus toegedragen.

Een paar maanden tevoren was Raffles te Londen opgestegen aan boord van de Duivel der Lucht en met het doel, Johannesburg te bezoeken, waar destijds een congres plaats vond van schatrijke diamantvorsten. Binnen enkele dagen had het toestel, dat een voor die dagen ongehoorde snelheid kon bereiken, hem op de plaats zijner bestemming gebracht en Raffles had, na heel wat bezwaren te hebben moeten overwinnen, zijn taak vervuld in Afrika, dat wil zeggen, dat na afloop daarvan de brandkasten der bewuste diamantvorsten grote leegten vertoonden.

Er volgde een reeks van jachtavonturen, ontmoetingen met woeste volks-

stammen, en, gevaarlijker nog, met de bandieten, die een diamantland als Afrika onvermijdelijk moet opleveren, waarna tenslotte Raffles weer was opgestegen, met de buit in zijn bezit, en voornemens, die te gaan voegen bij een zeer groot vermogen aan juwelen, gouden sieraden, gemunt geld, en andere kostbare zaken, die zich reeds bevonden in een veilige schuilplaats op een klein, onbewoond rotseiland, deel uitmakend van de Ladonen-groep, in de Chinese Zee gelegen.

Maar juist op het ogenblik dat de machine zich boven Chinees grondgebied bevond, scheen het lot zich tegen de stoutmoedige aviateurs te keren, allerlei tegenslag en pech deed zich voor, hetwelk begon met het verlies van een der wielen van het landingsgestel, zodat zij genoodzaakt waren, om een dreigend ongeluk tijdens de landing te voorkomen, nog gedurende de vlucht ook het tweede wiel prijs te geven.

De daarop volgende daling bracht hen tot hun ongeluk te midden van een troep dweepzieke, vijandige Chinezen aan de grens van Thibet, aan wier moorddadige handen zij slechts op het uiterste ogenblik wisten te ontkomen.

Nog altijd zonder landingsgestel wisten zij een baal ten noorden van Goud-eiland veilig te bereiken, maar ook nu dreigde alles verkeerd af te lopen, daar het bleek, dat dit kleine eiland tijdelijk in handen was van een troep Chinese piraten, die achtervolgd werden door een Engelse kruiser, en daar een toevlucht hadden gezocht, menende dat zij nu veilig waren. Hierin bedrogen zij zich echter, tot groot geluk van de avonturiers, die in hun handen waren geraakt, want des nachts kwam de kruiser opdagen, zijn zoeklichten ont-hulden de plek waar de zeeschulmers zich ophielden, en een paar granaten, juist gericht beslisten de zaak al heel gauw, ten gunste van de Engelsers.

Daar Raffles er echter volstrekt niet op gesteld was, kennis te maken met zijn redders, die wel eens al te veel belang zouden kunnen stellen in de vlieg-machine, en het cargo, dat werd verweerd, zo steeg hij, gebruik makend

van de algemene verwarring onder de piraten, aanstonds weer op, en wist te ontkomen.

Wel te verstaan, nog altijd was de ongelukkige Duivel der Lucht zonder landingsgestel, dat danig geleden had door twee buiklandingen en twee opstijgingen zonder wielen, en alleen maar met behulp van houten rollen.

Omdat het zaak was, allereerst dit gemis te verhelpen, vloog Raffles zo snel hij maar kon in noord westelijke richting, bereikte Formosa, en liet de vliegmachine daar des nachts neerstrijken op het zoëven genoemde eiland Botel-Tobago. Terwijl hij en Henderson de wacht bleven houden, begaf Brand zich alleen zuidwaarts, en wist een der vissers over te halen, hem met zijn prauw over de landengte te zetten. In die dagen was er nog geen sprake van een conflict tussen Communistisch China en het leger van Tsang Kai Sjek en was er nog een geregelde stoomvaartverbinding met Formosa, die de dienst op Kanton onderhield. Aldus had hij slechts vier dagen nodig, om die laatste stad te bereiken, maar nogmaals twee, om in het bezit te komen van een stel wielen met luchthanden, geschikt om er de vliegmachine van te voorzien.

Hij bleef dus tezamen tien dagen weg, en het was met een verlicht hart, dat Raffles en Henderson, die zich de tijd hadden moeten korten met jagen, vissen en zwemmen, de jongeman eindelijk zagen terugkeren met de kostbare wielen.

En nu begon het moeilijke werk aanstonds. Stalen buizen waren er voldoende aan boord, evenals een kleine veldsmidse, en voor drie zulke technisch wel onderrichte mannen betekende het al heel weinig, de gebroken of gebogen buizen van het landingsgestel door nieuwe te vervangen, zodat zij weer een onwrikbaar geheel vormden en de assen zodanig af te slijpen, dat de wielen van een vrachtauto, die Brand gekocht had, er op pasten.

Dit alles had drie dagen geduurd, want het was een tijdrovend werk, en nu was het de derde dag, en was hun taak

bijna gereed.

Toen de wielen waren aangebracht en de moeren vast aangedraaid, slaakte Brand een zucht van verlichting, stak zijn pijp op, wiste zich het zweet van het voorhoofd en zei:

— Mij dunkt dat wij dit wel aardig voor elkaar gebokst hebben, te zeggen, dat wij dit karweitje ook wel in Engeland hadden kunnen opknappen.

— Het werk hadden wij daarginds zeker even goed, zo niet beter kunnen doen, Charles, maar niet ongezien, zoals hier, antwoordde Raffles met een glimlach. Ongemerkt in Engeland ergens te landen is al even onmogelijk als ongemerkt een helderverlichte schouwburgzaal binnen te treden. Allerlei vragen zouden ons gesteld zijn, waarop wij bezwaarlijk hadden kunnen antwoorden.

Daarenboven hadden wij dan weer moeten terugkeren, want je zult wel inzien, dat ik niet zal rusten, alvorens ik mij zekerheid heb verschafft aangaande de toestand van mijn schatkamer. Niemand kan zeggen wat er geschied is, nadat wij verplicht waren, hals over kop te vertrekken. De Engelse mariniers kunnen, bijvoorbeeld, een grondig onderzoek hebben ingesteld op het eiland, om te zien of de Chinese piraten er niets hadden verborgen, en al acht ik het zeer onwaarschijnlijk, dat zij iets van mijn schat ontdekt hebben, het toeval kan hun toch de behulpzame hand hebben geboden.

— Gelukkig is de karwei nu bijna voltooid, Edward. En daar ben ik blij om, want de hitte is hier nu en dan onuitstaanbaar. Wanneer vertrekken wij?

— Nog deze namiddag, amice, dadelijk nadat wij zullen hebben geluncht.

— Een wel wat wijdse benaming voor een schamel maal, zei Brand meesmuilend. Onze maaltijden worden zeer schraal, Edward, en het wordt hoog tijd, dat wij weer eens een mals kippetje, of een sappige biefstuk op tafel krijgen. Ook een goed glas wijn of een groot glas bier zou mij welkom zijn.

— Nog een paar dagen geduld, amice, en je zult zowel het een als het ander

hebben, zei Raffles glimlachend, niet wetend op dat ogenblik, dat de arme Brand zijn geduld nog zeer lang zou moeten beteugelen.

Henderson was intussen blijven doorwerken, en een half uur later was alles klaar, en kon de machine zonder meer opstijgen. De gascylinders waren nog voldoende gevuld voor een tocht van verscheidene dagen, en het casco zelf had verder niets geleden.

Nadat alles voor het vertrek in gereedheid was gebracht, namen de drie mannen een uur welverdiende rust in de schaduw van een rots, en consumeerden vervolgens de inderdaad zeer schrale maaltijd, die slechts bestond uit droge scheepsbesluit, een paar bananen, een en ander besproeid met een slok fris water, want thee, koffie en rum waren sedert lang opgebruikt, en Raffles had geen gelegenheid gehad de voorraad aan te vullen.

Na dit maal namen zij nog een poos rust, en omstreeks half drie in de namiddag begon de schroef van de Duivel der Lucht weer te draaien, en het toestel verhief zich trots in de lucht.

Binnen enkele uren was de afstand afgelegd, die Goudeiland scheidde van Botel-Tobago.

Van de Chinese zeeschuimers geen spoor meer, evenmin als van de Engelse kruiser. De zee was geheel verlaten, en Raffles behoefde nu niet meer op het water neer te strijken, maar kon rustig een gedeelte uitkiezen van het prachtige, vlakke strand aan de zuidkust van zijn rotseiland. De Duivel der Lucht streek neer, zoals een arend neerstrijkt op zijn nest. De wielen bleken uitstekend te voldoen.

De rem werkte, trok een voor in het harde zand, en binnen een afstand van veertig meter kwam de vliegmaschine tot stilstand. Dit geschiedde op nauwelijks tweehonderd passen afstand van wat zelfs nu nog te herkennen was als het kamp der piraten, waar het drietal zo juist bijtijds door de kanonnen van de Engelse kruiser verrast waren.

Nauwelijks waren zij uitgestegen, en hadden zich de benen wat uitgerekt, of Raffles zei:

— Wij zullen meteen een onderzoek gaan instellen, jongens. Henderson, blijf jij bij de machine, kijk nog eens alles na, en houd een oogje in het zeil, want men kan toch nooit weten. Zodra wij gezien hebben, Charles, dat alles in de bergplaats in orde is, zullen wij ons ontdoen van de vracht juwelen en goud, die wij thans nog aan boord hebben, en ze voegen bij onze schat. En dan zal ik je je zin geven, en keren wij aanstonds terug naar Londen.

Raffles en Brand voorzagen zich alleen van hun revolver, daar zij hier niet de minste gevaren te duchten hadden, en begaven zich op weg.

Algauw raakte Brand wat achter, door een heel natuurlijke oorzaak, want hij was in zijn hart een groot liefhebber van de natuurlijke historie, en zijn scherp oog had, hier en daar tussen de rotsblokken, een bloempje ontdekt, dat hij op deze breedte nog nooit had aangetroffen, van een hemelsblauwe kleur, en dat onmiddellijk zijn aandacht had getrokken. Voor verdwalen behoefde hij niet te vrezen, want hij kende de weg evengoed als Raffles zelf, en bovendien zorgde hij wel, hem niet uit het oog te verliezen.

Raffles liep intussen snel verder, want hij was nieuwsgierig naar de staat van zijn schatkamer. Nu en dan zag hij de zee, dan was zij weer voor hem verborgen door de lage rotsen, die zich aan zijn rechterhand verhieven.

Hij kon nog omstreeks honderd passen verwijderd zijn van de plek waar zijn schat begraven lag, toen zijn aandacht plotseling werd getrokken door het geluid, hetwelk wordt teweeggebracht door een rollende steen, die van een steile helling glijdt.

Nu was Raffles niet alleen een uiterst voorzichtig man, maar hij had te lang gereisd in allerlei verlaten streken, om niet te weten, dat een steen op een onbewoond eiland, waar de grootste dieren nog niet eens zo groot zijn als een muis, niet uit zichzelf aan het rollen wordt gebracht, en zeker niet als het bladstil is.

En toen hij rondkeek, in de richting vanwaar hij het geluid had gehoord,

ontwaarde hij iets, dat zijn argwaan direct opwekte. Hij zag namelijk de zonnestralen geweerkaatst in wat niets meer of minder was dan een slechts verborgen geweerloop, die een klein stukje uitstak boven een rotskam, geen twintig passen van hem verwijderd.

Raffles stond stil, en bracht zijn hand naar zijn revolver.

Het gebaar moest gezien zijn, want bijna op hetzelfde ogenblik stormden er een twaalftal met geweren en harts-vangers bewapende zeesoldaten op hem toe, niet alleen voor hem, maar ook opzijde, hun wapens tot schieten gereed. Hij zag onmiddellijk in, dat iedere poging tot verzet een onmiddellijk einde kon betekenen.

Dit werd menens.

Daarom verhief hij zijn stem zo luid hij kon, liet eerst de bekende waarschuwingskreet horen, en riep toen, zodat het weerschalde tussen de rotsen:

— Charles, berg je lijf. Ik ben er gloeiend bij.

De gedaante van Brand was al zichtbaar, aan het begin van de nauwe kloof, waar Raffles in de val was gelopen.

Het was duidelijk dat Brand geen zin had het bevel op te volgen, zodat Raffles nog luider het bevel herhaalde, en er aan toevoegde:

— Ik beveel je om je in veiligheid te brengen, Charles. Red ons toestel.

Ditmaal gehoorzaamde Brand, stak zijn revolver weer op en maakte rechtsomkeer, wel begrijpend dat hij Raffles onmogelijk van dienst kon zijn door het te willen opnemen tegen twaalf welbewapende, en waarschijnlijk goed schietende Engelse marinemannen.

Eén hunner had trouwens zijn geweer reeds geschouderd, en wilde de vluchteling een kogel achterna zenden, als Raffles de man niet bliksemsnel «gehaakt» had, zoals men dat op het voetbalveld wel eens ziet doen.

De soldaat struikelde, het schot ging

af, maar de kogel verloor zich nutteloos in de ruimte en vloekend moest de man het aanzien, dat de vluchteling achter een rots verdween.

Er klonk een kort bevel, zes mannen scheidden zich van de anderen af, en begonnen de vluchtende Brand te achtervolgen.

Omringd door de zes anderen, volgde Raffles de patrouille glimlachend met zijn blikken.

Hij wist wel, dat geen hunner hard genoeg liep, om het tegen de athleet Brand te kunnen opnemen.

Maar zijn gelaat werd strak en bleek, toen hij bemerkte dat twee hunner de kloof verlieten, en tegen een rots opklauterden, natuurlijk met het doel, een ruimer uitzicht te hebben. Toen zij boven waren, knielde een hunner neer, bracht zijn geweer aan de schouder en vuurde.

Een ogenblik voelde Raffles zijn hart stilstaan, want hij hield van Brand, ondanks zijn schijnbare koelheid, maar aan een gebaar van ongeduld van de schutter bemerkte hij tot zijn grote vreugde, dat het schot had gefaald.

Toen de ander zijn geweer schouderde, hoorde Raffles juist in de verte het welbekende geluid van een vliegtuigmotor die gestart wordt.

Hij lachte de soldaten een voor een vriendelijk toe, en zei opgewekt:

— Het spijt mij, jongens, maar jullie zullen het alleen met mij voor lief moeten nemen, vrees ik.

Raffles had nog niet uitgesproken, of er kraakten wel vier, vijf schoten, die zeker allen op de vliegmaschine waren gericht, maar het volgende ogenblik scheerde de Duivel der Lucht reeds met donderend geweld vlak boven de hoofden der soldaten, die zich in panische schrik op de grond wierpen.

Een paar seconden later was de Duivel der Lucht buiten het bereik der geweerkogels.

HOOFDSTUK II

AAN BOORD VAN DE « BELLEROPHON »

Geen der soldaten had nog een woord gesproken, maar wel was er veel tussen de tanden gevloekt, want het was duidelijk, dat zij het bevel hadden gekregen, zich van de drie mannen en van de vliegmaschine meester te maken. Dat zou ook zeker wel geschied zijn, zonder die verraderlijke steen en het zonnevonkje in de geweerloop.

Het bleek Raffles dat de patrouille werd aangevoerd door een piepjong luitenantje, een klein, keurig gekleed jongmens, dat dadelijk met opgestreken kuif op Raffles toekwam, en hem toebeet:

— Wie ben jij, en wat kwam je hier zoeken?

De wenkbrauwen van Raffles gingen ver de hoogte in, toen hij het luitenantje van het hoofd tot de voeten mat, en op ijskoude toon zei:

— Pardon, maar ik kan mij niet herinneren, het voorrecht te hebben gehad, aan u te worden voorgesteld, luitenant. En zelfs dan zou ik u waarschijnlijk geen verlof hebben gegeven, mij te tutoyeren.

Het luitenantje werd vuurrood en stotterde driftig:

— Ik zou maar niet al te veel noten op mijn zang hebben, mijnheer. Wij weten wie gij zijt.

— Dat klinkt al beter, zei Raffles goedkeurend. Maar als dat zo is, waarom vraagt gij dan naar de bekende weg?

De luitenant scheen over een goed antwoord na te denken, maar toen hij er niet spoedig genoeg een vond, beval

hij bars, zijn sabel trekkend:

— Brengt weg die man. Houdt hem goed in het oog en pas op dat hij niet ontsnapt.

Het twaalfstal zeesoldaten had Raffles nu omringd, die natuurlijk aanstonds van zijn revolver, zijn enig wapen, was beroofd, en die wel zo verstandig was, zich te schikken in het onvermijdelijke.

Vijf minuten later kwam de patrouille op een plek, ongeveer vijftig passen van het strand, en nu begreep Raffles in een oogwenk, wat hem dit koopje, die onverwachte overval van de Engelse zeesoldaten bezorgd had.

Van de rots, waar binnen hij zijn schatten had bewaard, was een groot gedeelte afgeslagen, als door een reuzenvuist. Raffles, die niet voor niets de grote oorlog had medebeleefd, herkende hier onmiddellijk de uitwerking van een zware granaat. Het ontploffen van de projectiel had als het ware de deksel van zijn schatkamer opgelicht, de holte daarbinnen was aan de dag gekomen, en bij het onderzoek van het eiland, dat volgde op de beschieting, hadden de Engelsen natuurlijk de schat ontdekt. De Chinese zeeschuimers hadden, even natuurlijk, niet gezwegen, al was het maar uit wraakzucht, en van hun ontmoeting met de drie geheimzinnige Engelsen verteld, zowel als van de geheimzinnige vliegmaschine.

Bijna iedere Engelsman kende het bestaan van zo'n toestel, en de kapitein van de kruiser, die zeker niet tot de

domsten behoorde, had er het zijne van gedacht, en heel sluw een landings-troep weten te verbergen, overwegende dat de eigenaar van de schat zeker wel gauw zou terugkeren om te kijken, hoe het daar mee stond.

Toen de patrouille voorbij de plek liep, waar eertijds zijn buit, naar het scheen, zo veilig verborgen was, merkte de luitenant, die hem goed in het oog had gehouden, schamper op:

— Een strop, hé?

— Een strop, luitenant? vroeg Raffles onnozel. Wat bedoelt u?

— U weet drommels goed wat ik bedoel, mijnheer, barstte het luitenantje woedend uit, ik geloof dat wij een uitstekende vangst hebben gedaan. Vergis ik mij, of heeft soms de Londense politie een losprijs van tweeduizend pond op uw hoofd gesteld?

— Wat zegt u daar? Dat moet stellig een vergissing zijn, antwoordde Raffles lachend. Zoveel ben ik werkelijk niet waard.

Hobson, zo was de naam van de luitenant, keek zijn gevangene eens van terzijde aan, maar zei niets meer, totdat het troepje langs een afhellend pad de kust bereikt had, en daar zag Raffles, uitstekend verborgen onder een sterk overhangende rots, een grote stoombarkas liggen. Het werd hem nu duidelijk, waarom hij die niet had kunnen opmerken, toen hij het eiland met zijn vliegmaschine naderde.

Met de inscheping werd niet getalmd, en het volgende ogenblik bevond Raffles zich als gevangene aan boord van de barkas, waarvan de touwen dadelijk werden losgeworpen, waarna het vaartuig zee koos.

De tocht over de kalme zee duurde ruim een uur, en toen werd een eiland bereikt, vele malen groter dan Goudeiland. De stoombarkas voer een kreek binnen, die wel wat weg had van een Noorse fjord, al waren de afmetingen dan ook veel kleiner.

Het was aan de voet van een overhangende berg, met een ware luifel van tropisch groen, dat de kruiser verborgen lag, en zelfs al had Raffles deze route gekozen, dan zou hij zeker dat

grijsgeschilderde schip niet zo gemakkelijk hebben ontdekt.

Hij kon nu de naam op de voorplecht lezen.

«Bellerophon», heette de kruiser. Raffles kende dat schip. Het was een vaartuig van 10.000 ton ongeveer, bewapend met acht zware stukken van 15 cm., twee torpedolanceerbuisen, en twintig snelvuurkanonnen van klein kaliber. Hij wist zelfs de naam van de bevelvoerder, kapitein Blissam.

De stoombarkas had reeds vaart geminderd, ter vermijding van de ondiepten, daar het laag water was, en gaf een paar stoten met de stoomfluit.

Daar op de kruiser werd het direct levendig. De laadboom werd uitgedraaid, de touwladder aan het einde daarvan werd ontrold, en zo behendig manoeuvreerde de stuurman op de stoombarkas, dat het kleine vaartuig juist onder de ladder kwam. Als katten klommen eerst enige matrozen naar boven, Raffles moest volgen, en deed dit ook gewillig, wel wetende, dat iedere poging tot ontvluchting op dit ogenblik tot mislukking gedoemd was.

Hij had juist het einde van de laadboom bereikt, toen zijn oor getroffen werd door een ratelend geluid, hoog in de lucht.

Hij keek omhoog en glimlachte. Op een hoogte van meer dan drieduizend meter, slechts zichtbaar als een klein, in de zon zwak glanzend puntje, schoot de Duivel der Lucht voorbij. Zijn beide trouwe gezellen hadden dus de stoombarkas kunnen volgen, en moesten nu ook de plek ontdekt hebben, waar de kruiser voor anker lag. Raffles wist dat van dit ogenblik af het schip zich niet meer zou kunnen bewegen, of zij daar in de lucht zouden het zien. Slechts één ding boezemde hem grote ongerustheid in, en wel, dat de kruiser hier nog langer dan een week zou blijven liggen, want dan zouden de cylindfers met samengeperst gas van de Duivel der Lucht wel zijn uitgeput.

Het was duidelijk dat men Raffles aan boord van de kruiser reeds half en half verwachtte, want aan de andere kant van de laadboom stond reeds

een kleine afdeling, onder bevel van een eerste luitenant ter zee, die met een spottende blik een kort bevel gaf, waarop Raffles aanstonds werd omringd door wel dertig mariniers, hetgeen hem de ironische opmerking ontlokte:

— Een Indisch vorst zou met niet meer pracht en omhaal kunnen worden ontvangen. Mag ik weten, luitenant, waaraan ik die overgrote belangstelling eigenlijk te danken heb?

— Zoudt gij dat werkelijk niet weten, mijnheer... John Raffles? vroeg de luitenant, terwijl hij hem scherp opnam. Want die zijt gij immers?

— Laten wij het daar voorlopig bij houden, als u dat genoegen kan doen, antwoordde Raffles op zijn vriendelijkste toon. Ik hecht niet zo biezonder aan een naam. A propos, zijt gij voornemens, om mij hier lang vast te houden? De zaak is, dat ik geheel andere plannen heb.

— Sorry, maar dan zult gij die plannen moeten wijzigen, mijnheer, antwoordde luitenant Davidson, op dezelfde spottende toon. Fijn, dat je terug bent, Hobson.

Hij richtte deze woorden tot de tweede luitenant, die echter een weinig bedrukt keek, en met een boze blik op Raffles zei:

— Ik heb niet half kunnen doen wat ik mij had voorgenomen, Davidson. Ik had hen natuurlijk alle drie willen inrekenen, en ook de machine. Maar helaas, een ezel bracht een steen aan het rollen en dat alarmeerde deze man.

— Wie was het? vroeg Davidson vol belangstelling.

— Ik zelf, antwoordde Hobson kortaf. En ik zal het mijzelf nooit vergeven, want het maakte zijn argwaan gaande, hij kon zijn kameraad een sein geven, en die kreeg toen de kans om te vluchten met zijn vliegmachine. Ik kan me zelf wel een schop geven, en ik weet niet hoe ik mij tegenover de baas moet verontschuldigen. Daar komt hij juist aan.

Inderdaad kwam kapitein Blissham reeds aanlopen, met stevige passen, de handen op de rug, en zijn rood, verbrand gezicht, met de brede kaken en

de lichtgrijze ogen in een ernstige plooi.

Hij werd op de voet gevolgd door twee officieren van zijn staf, een lange, broodmagere, en, alsof het er om gedaan was, een kort, heel dik mannetje, dat bijna uit zijn witte uniform barstte.

De kring opende zich, de kapitein liep regelrecht op Raffles toe, en riep hem op barse toon toe:

— Zo... zo... ben jij het heerschap, dat ons zo lang hier heeft opgehouden, in dit beroerde klimaat?

— Mijn naam is graaf Palmhurst, kapitein... Mag ik uw naam weten?

De gezagvoerder van de kruiser, volkomen overbluft door deze onverwachte vraag, staarde Raffles een ogenblik van onder zijn ruige wenkbrauwen onbeweeglijk aan, en zei toen met een kort lachje:

— Mijn naam is Blissham, als u het dan zo graag wilt weten, mijnheer de graaf. Maar of u werkelijk tot de Engelse adel behoort, meen ik te mogen betwijfelen. Trouwens, dat is een zaak die mij niet aangaat. Men heeft mij draadloos opgedragen, te zorgen dat ik u en uw kornuiten in handen kreeg. Ik heb u, en ik houd u ook vast, alles behalve draadloos. Waar zijn de anderen, luitenant?

Het tweede luitenantje was bleek geworden, en stotterde:

— Boven ons, kapitein. Het spijt mij erg, werkelijk, maar ik kon er niets aan doen.

Blissham werd vuurrood en baste:

— U waagt het toch niet, mij voor de gek te houden, luitenant? Waar zijn de twee anderen, vraag ik u nogmaals?

— Zij zijn werkelijk boven ons, kapitein, antwoordde Hobson bevend.

Hij keek naar boven, allen keken naar boven, en waarlijk, daar heel hoog in de lucht bewoog een klein stipje, en heel flauwtjes klonk het geronk van de schroef.

— Zijn dat je twee handlangers? vroeg Blissham ruw, een stap op Raffles toetredend.

— Dat zijn inderdaad mijn vrienden, kapitein, maar ik zal werkelijk verder niet op uw vragen kunnen antwoorden, als u zonder mijn toestemming mij blijft

aanspreken, alsof ik een knechtje van u ben.

Een ogenblik scheen het alsof Bliss-ham ruw wilde uitvallen, maar hij beheerste zich en zocht zijn toevlucht tot ironie.

Hij salueerde met overdreven hoffelijkheid, en zei:

— Ik zal niet nalaten, alles te doen, wat zijne Lordschap aangenaam kan zijn, natuurlijk op enkele kleinigheden na, zoals het gedwongen verblijf in een der cachotten, en misschien wat gemis aan beweging.

Raffles haalde de schouders op, en zei koeltjes:

— Daarmee bent u niet van mij af, kapitein Bliss-ham. Mag ik weten, wat u met mijn eigendom hebt uitgevoerd, het goud en de juwelen, die u bij toeval op dit eiland hebt aangetroffen, en waarvan ik de eigenaar ben?

— Bekommer u daar maar niet om, antwoordde de kapitein sarcastisch. Die schat is in goede handen. Alles ligt op het ogenblik in de brandkast in mijn hut. Veiliger kan het dunkt mij niet.

— Maar ik herhaal dat alles mij toebehoort, en ik eis het terug, ging Raffles bedaard voort.

Bliss-ham trok een gezicht alsof hij zijn eigen oren niet durfde vertrouwen en herhaalde langzaam:

— Gij eist het terug? Laat ik u dan zeggen, dat wij nu aanstonds het anker gaan lichten, en zullen opstomen naar Shangaï, waar ik eigenlijk heel wat beter werk kan doen, in deze tijden, dan op internationale pickpockets te loeren. Ik zal u daar zo spoedig mogelijk in handen overleveren van de Engelse politie, die verder wel zorg voor u zal dragen, want een van harer majesteit's oorlogsbodems is niet de ware plek, om lieden van uw slag te ontvangen en huisvesting te verlenen.

Een ogenblik verschoot Raffles van kleur, en in zijn ogen blonk heel even een gevaarlijk licht, dat de kapitein onwillekeurig, een stap terug deed treden.

Maar bijna aanstonds helderde het gelaat van de grote avonturier weer op, en hij zei luchtig, terwijl hij de schouders ophaalde:

— Ik neem het u niet kwalijk, kapitein. Het is duidelijk dat gij mij niet goed kent, en mij beoordeelt naar verkeerde inlichtingen. Ik zal niet eens de moeite nemen, u een beter inzicht te geven in mijn karakter, mijn daden en mijn bedoelingen. Gij weigert dus, mij mijn eigendom terug te geven?

— Natuurlijk weiger ik dat, bulderde Bliss-ham. Ten eerste heb je alles gestolen, naar ik vermoed, en ten tweede zou ik wel eens willen weten, wat je dan met die schat daacht uit te voeren.

— Dat wil ik u gaarne mededelen, kapitein, ik zou er aanstonds mee vertrekken. En nu ge het niet goedschiks wilt regelen, nu zal ik wel verplicht zijn, andere middelen toe te passen.

De kapitein keek Raffles een ogenblik sprakeloos aan, en zei toen, zich tot de scheepsdokter wendend, die naast hem was komen staan:

— De man is stapelgek. Luitenant Davidson, sluit hem dadelijk op, dan kan hij zich eens bezinnen op zijn daden, en wat u betreft, luitenant Hobson, gij hebt ons John Raffles in handen gespeeld, en dat heeft zeker zijn waarde, maar dat gij de beide anderen en ook die vliegmaschine hebt laten ontsnappen, daar zult u verantwoording over moeten afleggen.

— O, papa, is dat nu de beroemde Raffles? klonk eensklaps een hoge meisjesstem, en toen Raffles opkeek, zag hij tot zijn niet geringe verbazing wel een tiental dames, een paar oude, de meesten nog heel jong, die onopgemerkt naderbij waren gekomen, en nu de trap naar de commandobrug hadden beklommen, om beter te kunnen zien.

Hij begreep hun verblijf aan boord van de kruiser evenwel spoedig: het oorlogsschip had hoogstwaarschijnlijk hele gezinnen van vluchtelingen uit Shangaï aan boord genomen, en waarschijnlijk onderweg naar huis, draadloos opdracht gekregen, eerst om de Chinese zeeschuimers een lesje te gaan geven, en vervolgens om de geheimzinnige Engelsman in de kraag te pikken, die zeker wel naar het eiland zou terugkeren, om zijn raadselachtig bedrijf voort te zetten.

Het meisje dat zoëven gesproken had, kwam een weinig naar voren, aan de arm van een korpulente heer met een witte helmhoed op, die er uitzag als een rijke planter, en die zonder enige twijfel aan een leverziekte leed, die zijn spoedig vertrek naar koelere streken maar al te noodzakelijk maakte.

— O wat vreselijk interessant, kraaide het jonge ding, terwijl zij zich nog wat meer naar voren drong.

Zij keek onbeschaamd naar Raffles, en vervolgde met haar luide, schelle stem:

— Hij ziet er een beetje gehavend uit, papa. Maar hij is erg leuk, met zijn bruin gezicht. Wat heerlijk, dat ik dit aan mijn vriendinnen kan vertellen. Ein gaat hij nu in het cachot, kapitein? Wat akelig, dat hij nu in het donker moet zitten. Mag hij niet eens aan tafel komen, goed geboeid, natuurlijk? Hé toe, kapitein Blissham, laat mij naast hem zitten. Hebt u al veel gestolen, mijnheer?

Voor het eerst hief Raffles de ogen op naar het blanke poppengezichtje, en keek het verwende kind strak aan,

zonder een woord te spreken.

Het rijke, verwende nufje verbleekte onder die blik en sidderde van boosheid, teleurstelling en gekwetste trots, toen Raffles zich tot de kapitein wendde met de korte vraag:

— Ik verzoek u, mij weg te laten brengen, kapitein. Uw spot kan ik best verdragen, maar niet de ziekelijke belangstelling van een harteloze bakvis.

Hij kreeg zijn zin, want op een kort bevel namen zes mannen hem in hun midden, die hem naar beneden brachten en waar hij vervolgens moest wachten bij de deur van een kleine hut, waarschijnlijk het verblijf van de administrateur, en waar een groot aantal sleutels op rekken aan de wand hing. Een sleutel werd van de haak genomen, het ging weer verder, een ijzeren deur ging langzaam open. Raffles stapte het cachot binnen, de deur ging achter hem dicht, en hij hoorde de sleutel in het slot omdraaien.

Toen verwijderden zich de regelmatige stappen van het geleide, het werd stil, hij was alleen.

HOOFDSTUK III

DE VLUCHT

Raffles wijdde zich onmiddellijk aan een grondig onderzoek van zijn cachot en bemerkte al gauw dat het bijna niet afweek van soortgelijke verblijfplaatsen aan boord van oorlogsschepen, en waar al diegenen worden opgesloten, tot aan de rang van bootsman, die zich op een of andere wijze aan de krijgstuicht hebben vergrepen.

Het gehele cachot was van ijzer, ook de vloer, maar die werd verborgen onder smalle, gegroefde planken.

Er stond een rustbank, zich uitstrek-

kend langs de langste wand en daarop lag, in een hoek, een deken, keurig opgerold, en een rond hoofdkussen. Het cachot werd langs indirecte weg verlicht. Daglicht drong er nooit in door, maar in de zoldering was een vierkant gat, nauwelijks een hand breed, en bovendien nog van gekruiste tralies voorzien, waarin een elektrische lamp brandde. Het gat zorgde tevens voor de luchtverversing.

Het slot was blijkbaar heel stevig, en zonder uitstekende instrumenten zou

het onmogelijk zijn, zich uit deze gevangenis te bevrijden. Hij had zich uit menige cel weten te bevrijden, maar hij was nu eenmaal geen tovenaer, en hij betreurde het nu bitter genoeg, dat hij, alvorens deze tocht te ondernemen, zich niet voorzien had van die kleine werktuigjes, die vrij gemakkelijk te verbergen zijn, en waarmee tenminste een poging kan worden gedaan, een slot te openen, een grendel door te zagen.

Daarvan was thans in het geheel geen sprake, want het enige wapen dat Raffles bezat was een revolver, het enige werktuig was zijn zakmes, en men had hem zowel het een als het ander onmiddellijk afgenomen.

Misschien zou hij een plank van de vloer kunnen losmaken, maar Raffles kende de oorlogsschepen te goed om niet te weten, dat hij daaronder weer ijzer of staal zou aantreffen.

In de deur bevond zich een kleine, ronde opening, bestemd voor de bewaker, die zich op geregelde tijden moest overtuigen, dat alles daarbinnen in orde was. Ook dit kijkgat was getralied, en zelfs al zou de sleutel op het slot zijn blijven steken, dan nog zou het volkomen onmogelijk zijn, die sleutel te bereiken, door de hand door het gat te steken.

Maar het was ook weer zo klein, dat het onmogelijk was, door die opening voedsel aan de gevangene toe te steken. Daarvoor zou het dus noodzakelijk zijn, telkens de deur te openen.

Nauwelijks had Raffles dit overwogen, of hij hoorde voetstappen naderen, de sleutel werd in het slot omgedraaid, in de schemering van de gang werd even een gelaat zichtbaar, achter het luikje in de deur, daarop ging deze open en een sergeant trad binnen, met een kruik water in de ene hand, en een half brood op een tinnen bord in de andere. Raffles was zo verstandig, om rustig te blijven zitten, want hij had in de gang de gedaanten van nog twee soldaten gezien, met de revolver in de vuist.

Hij nam dus schijnbaar in het geheel geen notitie van de sergeant, die de kruik en het brood zwijsend in een

hoek van de cel plaatste, maar hij lette toch scherp op alles wat er geschiedde.

De sergeant ging weg, de sleutel werd omgedraaid in het slot, en Raffles hoorde hoe de mannen zich verwijderden.

Toen hun stappen waren weggestorven, vernam hij heel duidelijk een ander geluid, afkomstig van de zware ankerkettingen die door de kluisgaten liepen.

De « Bellerophon » lichtte dus het anker, en maakte zich gereed om te vertrekken.

Zelfs hier kon Raffles het trillen bemerken van de stoommachine, en liet aan alle reizigers ter zee welbekende, doffe, eentonige gestamp van de zuigers, en het draaien van de as, begon.

Men had Raffles alles laten behouden, wat hij bezat, behalve zijn wapens, en hij kon dus op zijn polshorloge zien hoe laat het was.

Het was half acht in de avond. Aanstonds zou de duisternis wel volkomen zijn. Hij liep op het brood toe, want hij had honger en at er een flink stuk van op. Ook dronk hij een paar teugen water.

Hij begreep evenwel, dat men hem toch wel iets beters zou geven dan alleen brood, en aanstonds zou hij waarschijnlijk zijn avondmaal krijgen.

Plotseling werd hij opgeschrikt door een dreunend geluid, niet ver van hem vandaan, naar 't leek, en dat zich voortplantte door staal en ijzer.

Dadelijk begreep hij het. Dat was het geluid van een kanon, van niet al te groot kaliber dat afgeschoten werd, en Raffles vermoedde dat Brand de vliegmachine wat had laten dalen, en dat kapitein Blissam nu probeerde, met zijn afweergeschut het toestel tot dalen te dwingen.

Maar Brand zou zeker wel verstandig zijn, en zich niet te dicht bij het vaartuig wagen, dat hij gemakkelijk kon volgen, wanneer hij slechts het zoeklicht in werking stelde, dat zich aan boord van de Duivel der Lucht bevond. En zelfs dat was niet nodig, want de « Bellerophon » zou wel niet met ge-doofde lichten varen.

Nog eenmaal dreunde het afweerska-

non, en toen werd het stil, en hoorde Raffles niets anders dan het regelmatig geluid van de machines.

In gedachten ging Raffles nu de koers na van het vaartuig, waar hij op zulk een onverwachte wijze te land was gekomen.

Het kon niet anders of de kruiser zou nu de eilandengroep rondon van de Ladronen, waartoe ook Goudeiland behoorde, en het zou wel minstens een uur duren, en waarschijnlijk nog langer, alvorens het laatste eiland van de groep gepasseerd was. Dan kwamen de Carolinen, dan kwamen nog enige afzonderlijk liggende eilanden, en na enkele dagen zou Shanghai in het gezicht komen, en dan zou het lot van Raffles waarschijnlijk voorgoed beslist zijn.

Wat moest hij doen, om uit deze afschuwelijke cel te komen, die doos van duimdik staal, zonder zelfs een naald, een tornmesje, om dat metaal aan te tasten?

Hij werd uit zijn gedachten opgeschrikt, omdat er weer schreden naderden, en hij begreep dat het ditmaal weer zijn cipier was, die zeker met een avondmaaltijd aankwam.

Met alle spieren gespannen luisterde hij scherp toe. De man was niet alleen evenmin als zoëven, maar thans scheen slechts een enkele soldaat hem te volgen.

Het besluit van Raffles was genomen. Hij moest het nu wagen, nu de sergeant toevallig maar één volgeling had, en als het niet lukte, nou ja, des te erger voor hem.

De sleutel knarste in het slot, de deur ging open, en de sergeant trad binnen, thans met een eetketeltje, dat hij zwiingend in een hoek wilde zetten, terwijl een soldaat met het geweer aan de voet voor de halfgeopende deur bleef staan.

Wat er nu volgde speelde zich bliksemsnel af.

De sergeant had zich met pannetjes juist naar de hoek begeven, toen Raffles met één enkele sprong bij hem was, en hem met een formidabele slag tegen de kaak velde.

De sergeant was nog niet eens op

de vloer terecht gekomen, of Raffles was al in de gang, en stond tegenover de hevig verschrikte soldaat, die een onderdeel van een seconde te laat tot besef van de toestand kwam.

Hij wilde zijn geweer met de bajonet er op vellen, en dat was nu juist het domste wat hij had kunnen bedenken, want de gang was maar heel smal, de kolf stootte tegen de wand, de man kon zijn wapen niet hanteren en was al lang buiten westen geslagen, voor hij van taktiek kon veranderen.

Snel trok Raffles soldaat en geweer binnen in zijn eigen cel, nam de sleutel uit het slot, en deed de deur op een kier dicht.

Om de sergeant behoefde hij zich voorlopig niet bezorgd te maken, want de man was met het hoofd tegen de ijzeren zijwand terecht gekomen, en bewusteloos. Met de soldaat was het anders gesteld. Deze had ook een geweldige kaakslag gekregen, maar daarvan zou hij spoedig genoeg hersteld zijn. Raffles ontdeed de man dus vlug van zijn tuniek, en legde geweer en helm, benevens de koppel met de revolvertas in een hoek klaar, wierp de soldaat op zijn eigen brits, en bond hem daar stevig op vast, met behulp van de twee aan elkaar geknoopte, lederen bandeliers. Hij duwde de man diens eigen zakdoek in de mond, en gebruikte toen het verdere lederwerk om ook diens voeten en armen te binden, zodat hij zich in het eerste kwartier zeker onmogelijk zou kunnen bevrijden.

Vliegensvlug schoot hij de uniformjas aan, drukte zich de kurken helm op het hoofd, gespte zich de revolvertas om, greep het geweer, en verliet stoutmoedig de cel, na zich te hebben overtuigd dat er zich niemand in de gang bevond.

Het gehele, gelukkig geëindigde voorval had zich binnen enkele seconden afgespeeld.

Raffles deed de deur van buiten op slot, maar liet de sleutel erop zitten, en liep toen door de gang als iemand die daar volkomen thuis is.

Hij droeg nog altijd zijn hoge knie-

laarzen, die in de schemering veel overeenkomst vertoonden met de laarzen van de soldaat, alleen de broek was van een ander model, maar daarop moest hij het laten aankomen.

Hij had de weg goed onthouden, en bereikte al gauw de voet van de eerste ijzeren trap.

Hij kwam aan het bovendek, beklom de tweede trap, en stond op het sloependek.

De nachthemel breidde zich boven hem uit.

Hij was er nog nauwelijks een paar tellen, of een verblindend licht streek plotseling over het schip, en zwaaide toen weer weg, terwijl heel hoog het geronk van een vliegtuigmotor zich liet horen.

— Als zij nu maar geen misbruik maken van hun zoeklicht, bromde Raffles. Op het ogenblik houd ik het meer met de duisternis. De vraag is nu maar, hoe ik die twee daarboven moet beduiden, dat ik volkomen bereid ben, afscheid te nemen van mijn gastheren.

Raffles kende de inrichting van een oorlogsschip vrij goed, en zijn eerste gedachte was aan een vuurpijl. Waar kon hij die vinden?

Boven het eentonig gestamp van de scheepsmachine uit, hoorde hij nu en dan duidelijk het scherpere gebrom van de schroef der vliegmaschine, die dus het vaartuig nog altijd volgde.

Blijkbaar had men aan boord zoveel mogelijk alle lichten gedoofd, om zelf weinig in het oog te lopen. Waarschijnlijk meende de bevelvoerder, dat de beide stoutmoedige vliegers daarboven toch wel spoedig gebrek zouden krijgen aan brandstof, en dan noodgedwongen zouden moeten dalen.

Het was echter volkomen onmogelijk, dat Henderson en Brand daarboven iets zouden kunnen zien van hetgeen er voorviel aan boord van het schip.

Raffles deed een paar stappen naar de reling en tuurde over de golven.

Hij meende in de maanlichte nacht op enige afstand een grote, zwarte gedaante te zien.

Dat moest een van de eilanden van de groep zijn, en de «Bellerophon»

hield het op nauwelijks een mijl aan bakboord.

Raffles begreep dat hij nu spoedig in actie moest komen, daar het hem wel onmogelijk zou zijn, midden in de Chinese Zee, die bovendien krioelt van haaien, een poging tot ontvluchting te wagen.

Maar voor alles was het noodzakelijk, zijn vrienden daarboven te waarschuwen, en Raffles zag aanstands in, dat dit onmogelijk anders kon geschieden dan door middel van lichtseinen. En daar hij nog hoogstens een kwartier had, om een van de eilanden zwemmende te bereiken, zo moest hij snel en doortastend handelen.

Plotseling viel zijn oog op de hoog oprijzende omtrekken van een stalen stellage, tussen de beide voorste kanonnen in, en waarop het zoeklicht was gemonteerd. Zoëven had dat licht gewerkt, dat wist Raffles, en het zou het nu ook nog wel doen. Hij kende de inrichting van zulke toestellen op zijn duimpje, en dus begaf hij zich snel naar het voorschip, gebruik makend van alle duistere hoekjes, en snel terzijde stappend, wanneer hij verdachte schreden hoorde.

Hij zegende de duisternis, die allerwege heerste.

Zo bereikte hij de kanonnen, die naast elkaar schenen te slapen, en daartussen, vlak bij de eulas, de ijzeren toren, ongeveer drie meter hoog, waarop het zoeklicht was gemonteerd.

Op enige afstand liep een schildwacht met regelmatige stappen heen en weer langs het dek. Raffles wachtte, tot diens voetstappen waren weggestorven, en klauterde toen vlug als een aap langs de stalen ladder naar boven, tot hij naast het grote toestel stond.

Raffles tastte in de duisternis even naar de verschillende handles en had al spoedig de greep beet, waarmede het toestel, hoe zwaar het ook was, gemakkelijk in allerlei richtingen kon worden gedraaid.

Hij richtte het recht omhoog, zodat de lichtbundel kaarsrecht naar boven zou schieten, het volgende ogenblik be-

gon het toestel te suizen, een verblindende lichtstraal schoot omhoog, alsof een machtige straal van helwit licht als een geweldige fontein omhoog spoot. En heel, heel hoog, bijna onzichtbaar

klein, glansde juist in het bereik van die lichtfontein de Duivel der Lucht.

Raffles begon aanstonds te seinen met de gewone, bekende morse-tekens: « Geef acht. Ik spring overboord ».

HOOFDSTUK IV

ONTKOMEN

Het spreekt vanzelf, dat Raffles maar niet zo ongehinderd aan het slot van deze boodschap kwam, al was deze ook nog zo kort.

Want hij was nog niet halverwege, of de verbaasde schildwacht, die de hondenwacht had, kwam aanlopen, keek naar boven, en vroeg toen met gedempte stem:

— Ben jij daar, Jack?

Raffles begreep, dat Jack de gewone bedienaar was van het toestel, en hij antwoordde even zacht, terwijl hij bleef doorseinen:

— Ja. Hou je bek. Stoor me niet.

Dat deed de schildwacht dan ook niet, die natuurlijk dacht, of de man daarbinnen was Jack, die last had gekregen om te seinen, maar er waren anderen, die er anders over dachten. En daarbij behoorde het kleine, blonde luitenantje Hobson.

In gezelschap van het blonde meisje, dat blijkbaar nog niet aan naar bed gaan dacht, kwam hij haastig aanlopen en vroeg op strenge toon:

— Hei daar, wat betekent dat?

Wie heeft je last gegeven om te seinen? Raffles, bijna gereed met zijn boodschap, gaf geen antwoord.

Maar plotseling klonk een luide stem, van de kant van de marconistenhut:

— Wat is daar gaande, vooruit? Wie knoeit daar met de schijnwerper? Er wordt met morse-tekens geseind. Vervloekt. Geef acht, ginds. Er wil een vent overboord springen.

In een oogwenk was, ondanks het ja-

te uur, het hele dek in rep en roer.

Men hoorde de snelle, blote voeten van enkele matrozen over het gladgeschuurde hout rennen, elkaar toeroepend, en blijkbaar nog niet begripdend, wat er eigenlijk aan de hand was.

Juist op dat ogenblik had Raffles zijn boodschap beëindigd, en met een krachtige ruk trok hij de lichtleiding van het toestel af, zodat het eensklaps donker werd.

Tegelijkertijd klonk ook het geronk van de schroef daarboven in de lucht veel duidelijker.

Brand had blijkbaar het sein aanstonds begrepen, en hield zich gereed in te grijpen.

Een tweede zoeklicht bevond zich niet aan boord van de kruiser, en het zou niet zo gemakkelijk gaan, het ruw uitgeschakelde licht te repareren.

Maar daar beneden, aan de voet van de trap, stond de schildwacht, die zoëven Raffles had aangesproken, menende met een kameraad te doen te hebben, en die had de uitroep van de marconist heel goed verstaan, en ook onmiddellijk begrepen.

Hij ging aan de voet van de trap staan, en riep:

— Kom naar beneden, en geef je dadelijk over, of ik rijg je aan mijn bajonet.

Raffles begreep, dat hij zich in een gevaarlijke positie bevond.

Hij stond hovenop de ijzeren toren; hij voelde zich een doelwit en wist, dat iedere seconde kostbaar was, want van

alle kanten naderden leden der bemanning, waaronder het kleine luitenantje Hobson met naast zich de onvermijdelijke jonge dame met de blonde jongenskop.

Het meisje scheen de toestand zeer belangwekkend te vinden, en heel wat mooier dan een film, want zij klapte in de handen, en kraaide:

— O, luitenant, wat is dat vreselijk opwindend. Is hij werkelijk ontsnapt? Dat is knap van hem. U zult hem toch geen pijn doen?

Maar het luitenantje antwoordde grimmig, met zijn revolver in de vuist:

— Ik zal hem alleen maar een kogel door zijn body schieten, als hij zich niet goedschiks overgeeft.

Intussen had Raffles de toestand bliksemsnel overzien. Natuurlijk had hij de man daar aan de voet van de trap kunnen neerschieten, maar dat lag zo volkomen buiten de aard van Raffles, die alleen gelijkwaardige tegenstanders aanviel, terwijl deze man onmogelijk voorbereid kon zijn op een aanval met een vuurwapen, dat hij daaraan zelfs niet dacht.

Maar hij had al iets beters gevonden.

De drie meter hoge toren voor het zoeklicht bevond zich juist in het midden van het voorschip, een weinig achter de draaitoren der beide kanonnen.

Tussen de verschansing aan stuurboord echter en die ijzeren toren bevond zich een verhoging, eveneens toegankelijk door middel van een smallé trap, en die bestemd was voor de man met de seinvlaggen.

De houten oppervlakte was zeker nog geen vierkante meter, maar dat was voor Raffles voldoende.

Deze uitkijkpost was ruim een meter lager dan de toren, en er bijna even ver van verwijderd.

Het volgende ogenblik had Raffles zijn geweer met de bajonet naar omlaag gekeerd, was over de ijzeren leuning van het platform gestapt, hield zich zo enkele seconden in evenwicht, en plantte toen de punt van de bajonet in het hout van de kleine stel-lage onder hem.

Het geweer als polsstok gebruikend

zwaaide Raffles zich onvervaard van de ijzeren toren af, zweefde als het ware over de lagere scintoren heen en kwam, lenig als een kat, op het dek neer. Nu was hij zeker geen drie meter van de verschansing verwijderd.

Maar zijn tactiek was doorzien en bijna tegelijkertijd kraakten er drie, vier schoten, waarvan er slechts een hem even aan de schouder schampte.

Toen dook de kleine luitenant Hobson vlak naast hem op, bleek van woede, en hief zijn revolver op om te vuren, maar het was het blonde meisje, dat zeer verschrikt zijn arm greep, en jammerend uitriep:

— Maar u hebt mij toch beloofd, dat u hem geen leed zoudt doen, luitenant. Hij is zo interessant.

Alle galanterie vergetend, rukte Hobson woedend zijn arm los, maar het was reeds te laat.

— Ik ben u zeer verplicht, miss, schalde de vrolijke stem van Raffles, en het volgende ogenblik had hij zich met een onberispelijke snoekduik over de reling van gevlochten staaldraad, in de golven geworpen.

Raffles wist, dat hij zijn leven op het spel zette, want het hele dek stond op dat ogenblik vol met gewapende soldaten en matrozen, die nu allen op de verschansing toesnelden en in het wilde begonnen te vuren, zonder zelfs een bevel af te wachten.

Raffles zorgde er dus wel voor, niet al te gauw weer boven water te komen, en dook herhaaldelijk weer onder.

Maar in die korte tijd had hij de schroef van de vlieg-machine luid in zijn oren horen klinken, en hij wist dat Brand alles zo nauwkeurig mogelijk gevolgd had, als het in het nachtelijk donker mogelijk was.

Dat de beide mannen daar in de vlieg-machine hem echter zouden hebben gezien, dat was volkomen onmogelijk, want daartoe was de afstand veel te groot, en de nacht te duister.

Het was echter een gelukkige omstandigheid dat de kruiser in volle vaart was blijven doorstomen, en daar het zeker een paar minuten in beslag zou nemen, alvorens er een sloep gestreken

was, had Raffles een zeer nuttige voor-
sprong, en daarvan maakte hij onmid-
dellijk gebruik, door met lange, krach-
tige slagen naar het eilandje te zwem-
men, waarvan hij zoëven de vage vorm
had ontwaard.

Het vuren minderde reeds, maar
toen hij weer boven kwam om adem
te halen, hoorde hij in de verte
het piepen van de davits, die naar bui-
ten werden gedraaid, voor het uitzetten
van een sloep.

Het oorlogsschip zelf was alleen nog
maar waar te nemen als een onduide-
lijke massa, en door de grote vaart
bedroeg de afstand op zijn minst een
kilometer, toen de sloep nog maar hal-
vervege was.

Maar twaalf sterke mannen doen daar
zeker niet veel langer over dan een
minuut of tien.

Raffles wentelde zich op zijn rug en
keek naar boven.

Op hetzelfde ogenblik sloot hij haastig
de ogen, want daar hoog in de lucht
begon plotseling een fel schijnsel te
gloeien.

Brand had zijn eigen zoeklicht ont-
stoken, en liet het over de golven heen
en weer zwaaien, totdat het een kort
ogenblik onbeweeglijk bleef, waaruit
Raffles opmaakte, dat hij gezien was
daarboven.

Hij zwaaide even heftig met de ar-
men, wentelde zich weer op zijn borst
en begon weer naar land te zwemmen.

Onmiddellijk verplaatste zich de bun-
del licht, hij was weer in het duister,
en terwijl hij voortzwom zag hij, als
bij felle zonneschijn, de sloep met
twaalf of veertien matrozen, die roe-
den in de richting van het eilandje, dat
hij zichzelf als doel had gesteld.

Raffles spande zich tot het uiterste
in, want vierentwintig krachtige ar-
men brachten de sloep sneller vooruit
dan hij het zwemmend kon doen, dwars
door de branding heen, die hij reeds
begon te voelen.

Nu en dan dook hij onder, om de
hoge golven te ontgaan, en plotseling
was hij in kalmer water.

Links en rechts van hem strekten
zich rijen klippen uit, die de kracht

van de branding braken.

Hij zwom nu in een natuurlijke ha-
ven, een kleine baai, en toen hij nog
eens omkeek bemerkte hij tot zijn gro-
te vreugde, dat de sloep, omstreeks een
halve kilometer verder, nog altijd vruch-
teloos zocht naar een goede doorgang
tussen de klippen.

Dat verschafte hem een kostbare voor-
sprong en met animo zwom hij verder,
terwijl de vliegmaschine steeds lager en
lager kwam, en nu en dan het zoek-
licht weer over hem heenstreek.

Maar nu deed zich een nieuwe vraag
voor. Zou dit kleine eiland gelegenheid
bieden voor een landing?

Was er misschien een strand, dat het
mogelijk maakte er met de Duivel der
Lucht neer te strijken?

Raffles had niet meer dan een half
uur moeten zwemmen, waarbij, geluk-
kig, de stroming hem geholpen had,
maar het was lang genoeg geweest, en
het eerste wat hij deed, na op de zan-
dige oever van de baai aan land te
zijn gekropen, was, zich te ontdoen van
de vol water gelopen laarzen, die hij
vruchteloos getracht had, onder het
zwemmen uit te schoppen.

Hij bleef even zitten om op adem
te komen, en begon toen onmiddellijk
de rots te beklimmen, die zich het
dichtst bij hem bevond, teneinde over
de zee te kunnen uitzien.

Nu was hij op de top.

Hij zag direct de kruiser, die zijn
machines had stopgezet, en hij kon in
het grille licht van de vliegmaschine,
zelfs met het blote oog duidelijk waar-
nemen, hoe de ankers uit de kluisgaten
te voorschijn kwamen, en langzaam af-
zakten langs de voorsteven.

— En dat alles te mijner ere, mom-
pelde hij glimlachend voor zich heen.
Zij zijn minstens drie mijlen hier van-
daan, en ik ben benieuwd, of zij op die
afstand ankergrond zullen vinden. En
waar is de sloep? Aha, daar komt zij
juist te voorschijn, achter die kleine
landtong. Nu zoeken zij naar een plek
om binnen te vallen. De matrozen heb-
ben de riemen laten rusten en verkeren
in het onzekere, wat te doen. Ik hoop,
dat het nog lang zal duren, voor zij

de baai ontdekken.

Plotseling ging het zoeklicht van de vliegmachine uit.

Maar dadelijk daarna begon het weer te schijnen, doofde opnieuw, verspreidde weer zijn verblindende glans...

Raffles begon op te letten. Brand seinde.

Inderdaad, met de gewone morse-tekens kwam de waarschuwing, tot drie malen toe herhaald:

« Geef acht ».

Raffles ontcijferde een ogenblik daarna, zo duidelijk alsof hij het in een telegram-formulier had gelezen:

« Volstrekt onmogelijk, op dit kleine eiland te landen. Wat te doen? »

Raffles had de boodschap begrepen, maar de commandant van de sloep waarschijnlijk ook, want onmiddellijk plasten de riemen weer in het water, en de sloep volgde nu de kustlijn.

Over tien minuten zou de boot de ingang van de baai hebben gevonden, in kalm water zijn, en zijn spoor vinden. Er behoefde niets anders gedaan te worden, dan de dag af te wachten, en op dit kleine eilandje, niet veel meer dan een bergtop, nog geen kilometer in het vierkant, zouden zij hem al heel gauw ontdekken hebben. Zij hadden de tijd om te wachten, en hij zou zich voor er veel tijd verstreken was, door de honger gedreven, moeten overgeven, want het eiland vertoonde geen spoor van plantengroei, geen grasje, en niets anders dan barre, puntige rotsen. Geen wonder dat Brand op dit eiland zelfs geen vierkante meter kon vinden om er een poging tot landing te wagen.

En toch moest Raffles handelen, snel en vastberaden, anders was hij verloren, anders was alles vruchteloos geweest.

Hij klom nog hoger, totdat hij niet verder kon, en stond nu op een van de hoogste punten van het eiland.

Hij wachtte tot de lichtbundel van het zoeklicht hem weer bereikte en begon toen te wenken, en vervolgens bewegingen te maken met handen en benen, als iemand die een ladder beklimt, waarop opnieuw de wenkende bewegingen volgden.

Henderson of Brand verloor hem zeker geen ogenblik uit het oog, want bijna onmiddellijk werd er geseind met het zoeklicht:

« Begrepen. Ik werp de touwladder uit ».

Het licht doofde, en het zou nu niet weer ontstoken worden.

Brand scheen te begrijpen en met recht, dat het verblindende licht Raffles zou hinderen bij de levensgevaarlijke poging, die hij nu ging ondernemen.

De duisternis was niet volkomen en de gedaante van Raffles stak scherp af tegen de lichte tropische sterrenhemel.

Hij kon de vliegmachine nu en dan goed volgen, terwijl het toestel met gedrosselde motor immer lager kwam.

Eenmaal zag hij het vlak boven zijn hoofd, nauwelijks dertig meter van hem af, en voelde de zware luchtdruk, hij zag de touwladder, bijna vijf meter lang, die omlaag zwierde, hij zag de wenkende arm van Henderson, die zich uit het toestel boog.

Bij de volgende zwenking scheerde de vliegmachine zo dicht over hem heen, dat hij, opspringende, bijna de onderste sport van de touwladder had kunnen grijpen, bijna, maar nog net niet.

De volgende draai van het toestel zou dus zijn lot beslissen.

Hij wierp een snelle blik naar omlaag, en zag dat de sloep zoëven de ingang van de baai was ingevaren.

Men moest hem al hebben gezien, want het wit van zijn hemd zou duidelijk zichtbaar zijn; hij zag een gestalte zich oprichten in de boot, een schot kraakte en de kogel floot hem op een voet afstand voorbij.

Een ogenblik knielde Raffles neer, om zich buiten schot te brengen, en met wijdgeopende ogen, diep ademhalend, volgde hij de vliegmachine, die laag naderde.

Nu brak het ogenblik van handelen aan. Brand had blijkbaar de motor afgezet, om de snelheid tot het uiterste te beperken. Daar zwenkte de machine op één vleugel, en Raffles richtte zich weer zo hoog mogelijk op.

Daar kwam de Duivel der Lucht.

Door de nog altijd snelle vaart hing de touwladder een weinig schuin naar achteren, maar Raffles zag onmiddellijk, dat het onderende zelfs over de rotspek zou slepen, hij strekte de armen uit, de vliegmaschine schoot over hem heen, en de touwladder zwiepte hem als het ware van zijn plaats. Hij greep en klampte er zich uit alle macht aan vast, onder het uiten van een luide kreet die zich ondanks zijn zelfbeheersing uit

zijn keel losscheurde.

Onmiddellijk begon de schroef te draaien en terwijl hij naar boven klauterde voelde hij zich vastgrijpen door twee stevige vuisten, die hem door het luik in de vliegmaschine trokken.

Even lag hij, duizelig van inspanning, op de vloer van de cockpit uitgestrekt, maar toen richtte hij zich glimlachend op en stak zijn beide vrienden zwijgend de hand toe.

HOOEDSTUK V

HONGKONG

Er waren ruim vijf dagen verlopen sedert de stoutmoedige ontsnapping van Raffles, toen de « Bellerophon » in de haven van Victoria, Hongkong vastmaakte.

Het onderzoek naar de wijze, waarop de ondernemende avonturier ontsnapt was, nam uiteraard al heel weinig tijd in beslag.

Men had de beide bewusteloze bewakers van het benedendekse cachot al heel spoedig ontdekt, en vernam uit hun mond, hoe de zaak zich had toegedragen.

Het moet gezegd worden, dat het blonde meisje heel wat van haar bewondering voor luitenant Hobson prijs gaf, en dit gevoel voor een groot deel overplantte op de stoutmoedige Brit, die het had durven wagen van een Engels oorlogsschip te ontsnappen.

Zij liet zich door de matrozen, die aan de achtervolging hadden deelgenomen, wel tienmaal op één dag de manier verhalen, waarop Raffles door middel van de touwladder van het rots-eiland was gevlucht, want daarvan had men natuurlijk aan boord van het schip zelf, zo goed als niets kunnen waarnemen.

Waarheen de vliegmaschine gekoerst was, niemand kon het met mogelijkheid zeggen.

Natuurlijk was er naar alle richtingen draadloos geseind, maar zonder het minste gevolg.

Waar maar zoeklichten waren, langs de provincie Canton, daar waren zij ook op de hemel gericht, maar het leek wel alsof de hele zaak een boze droom was geweest, tenminste van het geheimzinnige vliegtuig werd niets meer bespeurd. Het was alsof een stormwind het van de aarde had weggeblazen.

De enige verklaring hiervan was, volgens kapitein Blissham, dat de brandstof was gaan ontbreken, dat het vliegtuig zich niet in de lucht had kunnen handhaven, en tenslotte in de golven was neergestort.

In elk geval was het nergens gesignaleerd.

Op de derde dag na de ontsnapping rekende de marconist uit, dat de vluchteling reeds hoog en breed in Engeland kon zijn teruggekeerd, althans wanneer de geruchten betreffende de grote snelheid van het toestel waarheid behelsden. Daarna praatte men niet verder meer over het toestel, maar des te meer

over de eigenaar daarvan en over zijn geheimzinnige vrienden.

Dat het humeur van de heren zee-officieren beneden het vriespunt was, toen het schip voor anker ging, zonder dat zich aan boord de gewichtige gevangene bevond, wiens arrestatie reeds aanstonds na zijn opsluiting per draadloze over de gehele wereld was gemeld, behoeft geen betoog.

Er waren zelfs lastige lieden onder de uit Hongkong aan boord genomen passagiers, die durfden spreken van « malle fratsen », en andere, gelijksoortige uitdrukkingen bezigden, als zij vol minachting spraken over het feit dat men één enkele man niet eens wist vast te houden aan boord van een harer majesteit's oorlogsschepen, met tien kanonnen bewapend en met een bemanning van vijfhonderd koppen.

En nu lag het schip daar stil, onbeweeglijk, als slapend in de hete middagzon, met de kanonnen op de stad gericht, zoals een week geleden, en gereed om op het eerste sein handelend op te treden, of, als het nodig was, weg te stomen.

Men was zolang weggeweest, dat er noodzakelijk gebunkerd moest worden en er was dan ook reeds draadloos naar Victoria geseind, een dag voor men daar zou aankomen, en nauwelijks lag het schip stil, of daar kwam reeds een bunkervaartuig aan, gesleept door een kit-tig sleepbootje, met de Union Jack in top.

Maar er naderden nog andere vaartuigen de « Bellerophon », die de voorrang zouden hebben.

Daar was om te beginnen het kleine motorbootje van de havenmeester der Engelse concessie, dat waarschijnlijk ook de quarantainemeester aan boord zou hebben. Ook de dokter zou er wel zijn. Die moest dan confereren met de scheepsdokter, en uitmaken, of de « Bellerophon » in de haven zou mogen blijven, wanneer kapitein Blissam dit noodzakelijk mocht achten.

Verder naderde er een grote motorbarkas, waarin uniformen te onderscheiden waren, waarschijnlijk van de opperbevelhebber van de Engelse lan-

dingsdivisie, die daar zijn opwachting kwam maken, en met de kapitein van de oorlogsbodem overleg kwam plegen.

Verder lagen er nog enkele andere Engelse oorlogsschepen op de rede, allen met hun kanonnen op de stad gericht, en overal zag men de in het wit geklede matrozen met hun seinvlaggen op de voorplechten staan, en werden groeten gewisseld, korte rapporten werden overgebracht, en hier en daar verliet een sloep een grote torpedojager een kruiser of een slagschip.

Op het vaartuig van admiraal Duncan, de opperbevelhebber, scheen beweging te komen, en ook hier werd een sloep in gereedheid gebracht om te worden neergelaten.

— En is dat nu allemaal vanwege John Raffles? vroeg het blonde meisje aan luitenant Davidson, want met Hobson wilde het niet goed meer boteren na haar onhandige beweging op die avond, toen zij hem belet had, van zijn revolver gebruik te maken.

— Die John Raffles is een gewichtig personage, miss, ik ontken het niet, maar dat bezoek geldt toch heus in de eerste plaats de ernstige toestand rondom Formosa, antwoordde Davidson grimmig. Als u de waarheid van me wilt horen, dan kan ik u wel zeggen, dat wij waarschijnlijk van die brutale rover niets meer zullen horen, tenzij hij morgen of overmorgen inbreekt in een huis in het West End van Londen.

— Ik geloof, dat die man letterlijk voor niets staat, en soms begin ik te denken, dat hij de bescherming geniet van bovennatuurlijke machten.

— Ik vind hem buitengewoon interessant, en ik had graag wat nader kennis met hem gemaakt, zei het blonde meisje peinzend.

— Ik geloof anders niet, dat hij u biezonder hoffelijk behandeld heeft, miss Daisy, zei Davidson.

— O, maar dat maakt hem juist nog interessanter, vond Daisy. Ik had dat nog nooit meegemaakt, ziet u. Alle mannen zijn altijd stinkend beleefd tegen me, en dat begint wel eens een beetje vervelend te worden. Ik hoop, dat ik hem nog eens zal ontmoeten.

— Ik vrees, dat er aan die hoopvolle verwachting wel niet zal worden voldaan, miss Daisy, hernam Davidson, met een zuur gezicht.

Hoe was het mogelijk, dat zo'n bakvis de voorkeur gaf aan een ordinaire dief boven een Engelse zee-officier, in zijn keurige uniform, altijd glad geschoren, behoorlijk geparfumeerd, met zijn fraai versierde sabel en zijn gouden strepen op de mouw.

Intussen waren alle hands aan dek geroepen en was men doende om degenen die daar naderden, naar behoren te ontvangen.

Voor de sloep van het admiraalschip, bijvoorbeeld, werd de grote valreep uitgezet, want al kwam admiraal Duncan waarschijnlijk niet persoonlijk, zo zou hij toch zeker zijn eerste officier zenden, die met de nodige eerbewijzen moest worden ontvangen. Ook de laadbomen werden uitgedraaid en de touwladdeurs werden neergelaten.

Het spreekt vanzelf, dat het kolen-schip voorlopig op een behoorlijke afstand werd gehouden, zolang de hoge bezoekers aan boord zouden zijn.

Het admiraalschip lag het dichtst bij en de sloep van dat vaartuig legde dan ook het eerst aan aan de voet van de grote valreep aan bakboord.

De pijpers floten, in een dubbel gelid opgesteld, de matrozen salueerden, en tussen een dubbele haag door schreed de eerste officier van het admiraalschip, gevolgd door zijn luitenant, trots over het witgeboende dek. Hij werd begroet door kapitein Blissam, en verdween een ogenblik later met deze in zijn hut.

Achtereenvolgens kwamen nu inderdaad de chef van de quarantainedienst, de havendokter, de havenmeester en enige andere autoriteiten aan boord, en het allerlaatst kwam een kittig sloepje met een aanhangmotor langs, dat door slechts twee mannen was bezet, waarvan er een de uniform droeg van de Engelse politiebeambten, en de ander, een baardig man met een ernstig, bleek gelaat, die eruit zag als een beampte in burger, met zijn Eden-hat en zijn eenvoudige, grijs colbert.

De politiebeampte bleef in de boot, om te zorgen dat deze niet afdreef, en de man met de zwarte baard klom, als iemand die het meer gedaan heeft, langs de touwladdeur van een der laadbomen naar boven, liep daar over heen als een volleerd koorddanser, sprong op het dek, en vroeg aan de eerste de beste matroos de kapitein te spreken.

De man keek hem verwonderd aan, en zei toen, half lachend:

— U vraagt me nogal iets. De kapitein zal het eerste half uur druk werk hebben met zijn officieel bezoek. Is het van groot belang wat u hem te zeggen hebt?

— Van zeer veel belang. Als ik de kapitein niet kan spreken, verzoek dan de eerste officier mij enkele ogenblikken te woord te willen staan. Ik kom naar aanleiding van de ontvluchting van John Raffles.

De houding van de matroos veranderde aanstonds, en hij zei:

— Als u even wilt wachten, zal ik zien de eerste officier, luitenant-kapitein Shannock, te roepen.

De matroos verdween en na tien minuten kwam de eerste officier Shannock met korte stappen aanlopen, nam de bezoeker van onder zijn ruige wenkbrauwen even op, en vroeg tamelijk kortaf:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer? Ik verzoek u, het niet lang te maken, want wij hebben zeer drukke conferenties.

— Wat ik te zeggen heb, kan in vijf minuten gebeuren, verzekerde de bezoeker. Ik ben Gordon Lay, van de Engelse politie te Shanghai. Hier is mijn kaartje. Ziehier mijn aanstelling, mijn penning. Dit is het schip, waarvan John Raffles zes dagen geleden gevlucht is, nietwaar?

— Zo is het, mijnheer, en het spijt ons genoeg, zei Shannock grimmig. Het was ons plan, hem aan de politie, hier uit te leveren, maar de kerel is ons te vlug af geweest.

— Dat is zeker een ernstige zaak, mijnheer, en niemand kan dat meer betreuren dan ik zelf, hernam Lay, met een beweging van moeilijk verkropte

spijt. Alles was reeds voor zijn overbrenging in gereedheid gebracht, zodra wij het draadloos bericht van zijn arrestatie vernamen, terwijl vliegmaschinen voortdurend hebben gepatrouilleerd, in de hoop, het toestel van die misdadiger te onderscheppen. Dat is ons mislukt, maar wij geven de hoop nog niet op. Echter was er in uw draadloos telegram ook sprake van een verborgen schat, die door een gelukkige toevalstreffer aan de dag is gebracht. Behelst dat bericht waarheid?

— Inderdaad, Dat goud en die juwelen bevinden zich veilig in een kist in de hut van kapitein Blissham.

— Dan moet ik u verzoeken, mij dit alles ter hand te stellen, natuurlijk tegen afgifte van een reçu, hernam Lay, een boekje met geperforeerde bladzijden, waarop een formulier gedrukt stond uit zijn jaszak halend. Ik heb in opdracht, althans dit geld en die schatten in veiligheid te brengen. Is er veel?

— Het is een hele plok, mijnheer, en ik denk haast dat de commandant blij zal zijn, dat gij hem ervan afhelpt. De verantwoordelijkheid rust toch al zwaar op hem, en na de vlucht van die schavuit...

— Zeer begrijpelijk, dat de gezagvoerder van dit vaartuig zich dit zeer heeft aangetrokken, hernam Lay. Nu, gedane zaken nemen geen keer en wij hebben dan tenminste een deel van zijn buit. Zoudt gij het spoedig voor mij in orde kunnen maken, mijnheer? Ik wilde de kist met de inhoud liefst dadelijk meenemen.

Shannock scheen een ogenblik te aarzelen en raadpleegde toen zijn horloge.

De Chinese adjunct liep juist voorbij bijna onhoorbaar op zijn dikke, vilten zolen, de handen verborgen in de wijde mouwen van zijn zijden overkleed.

Hij werd op de voet gevolgd door een Chinese bediende.

In het voorbijgaan wierp hij heel even een zijdelingse blik uit zijn zwarte ogen op de politiemans, en schreed toen verder over het dek, onhoorbaar, het hoofd een weinig gebukt.

Shannock zei, na een snelle blik terzijde op de Chinees te hebben geworpen:

— Ik zal de zaak direct in orde zien te maken, mijnheer. Daar is de adjunct van de burgemeester van de stad, en de toestand is er, helaas, niet naar, om die heren al te lang te laten wachten.

Hij salueerde, maakte rechtsomkeer, en de politiemans begon weer heen en weer te lopen, zoals zoëven. De Chinese adjunct stond op zachte toon te praten met een adelborst, waarschijnlijk in afwachting dat het zijn beurt zou zijn om in de hut van de gezagvoerder te worden toegelaten.

Er verstreken nog ongeveer tien minuten en toen kwam Shannock terug, op de voet gevolgd door twee matrozen, die niet zonder moeite een kist droegen, die blijkens hunne bewegingen vrij zwaar was.

Slechts enkele aanwezigen namen er notitie van en ook de Chinees wierp alleen maar een korte blik op het zware voorwerp, terwijl het voorbij werd gedragen, en wendde zich dadelijk weer tot de adelborst.

Toen het gesprek ten einde was, zei hij iets op zachte toon tot zijn bediende, die haastig over het dek liep, na zijn heer diens zware portefeuille te hebben overhandigd, en zich vervolgens met de vlugheid van een aap liet neerzakken in de wachtende motorboot, die onmiddellijk koers zette naar de haven.

Lay had zijn reçubookje te voorschijn gehaald, nam zijn vulpenhouder, vulde het formulier in, scheurde het uit het boekje, na het te hebben ondertekend, en overhandigde het aan Shannock, die het vluchtig doorlas, opvouwde en in zijn zak stak.

Een paar matrozen werden geroepen, die aan takels de kist over boord lieten zakken, tot op de bodem van de prauw, die daar beneden nog altijd lag te wachten.

Gordon Lay boog afgemeten voor de officier, klapte zijn boekje dicht, en zei:

— Ik ben u veel dank verschuldigd, mijnheer, voor de wijze, waarop gij mij ter wille zijt geweest. Ik wens u verder een goede thuisreis, en hoop dat hier alles rustig moge blijven.

De officier knikte de politiemans toe, deze stapte over het dek, klom op zijn

beurt naar de prauw af, die dadelijk werd afgeduwd.

Het aanhangmotortje begon vinnig te ratelen, en het bootje stooft snel, ondanks de zware vracht, over het gele water van de haven voort.

Tenslotte verdween het in het gewirwar van talloze vissersschuiten, kleine vrachtvaarders, motorbootjes, prauwen en grotere schepen, bestemd voor de vaart op de rivier.

Omstreeks vijf minuten daarna kwam er een andere boot in zicht, grijs geschilderd, laag op het water, en met een snelvuur geweer op de voorplecht draaibaar bevestigd. Het was een grote sloep van de Engelse havenpolitie.

Het vaartuig zette regelrecht koers naar de « Bellerophon » en tien minuten later reeds lag de boot langs zij. Twee politieambten in khaki uniform klommen snel langs een der varepen naar boven.

Luitenant Hobson liep juist voorbij, toen zij op het dek sprongen, en de eerste riep aanstonds uit:

— Politie. Luitenant. Alles wel aan boord, hopen we? Zoudt u ons bij de kapitein kunnen aandienen?

— Die heeft het op het ogenblik zeer druk, mijnheer, gaf Hobson ten antwoord. Kunt gij het mij niet zeggen, of wacht eens, daar is de eerste officier Shannock, misschien kunt u met hem praten.

Inderdaad kwam juist de eerste officier aanlopen, die een weinig verbaasd keek bij het zien van de politie uniformen en lachend uitriep:

— Nogmaals bezoek van de politie? Beviel de eerste zending soms niet? Er mankeerde toch niets aan?

— Waaraan, mijnheer? vroeg de politiemann verbaasd.

— Wel, aan de inhoud van de kist bedoel ik, hernam Shannock, nog altijd lachend.

— Als gij over een kist praat, zult gij toch waarlijk iets duidelijker moeten zijn, mijnheer, hernam de inspecteur.

— Wel ik heb het over de kist met de schat van John Raffles. Hemzelf zijn wij, helaas, kwijt, maar zijn buit is op

dit ogenblik reeds op het hoofdbureau van politie.

— Een ogenblikje, mijnheer, zei de inspecteur langzaam. Als ik u wel begrepen heb, is de kist met de buit van Raffles reeds naar de vaste wal gebracht?

— Natuurlijk. Waarom vraagt je dat?

— Wel, omdat mijn collega en ik in opdracht hadden, de kist bij u in ontvangst te nemen. Wij hadden dat ding moeten medenemen, natuurlijk tegen afgifte van een regu.

— Dan bent u te laat, mijne heren, hernam Shannock lachend, het regu van Gordon Lay uit zijn zak halend, en het de inspecteur tonend. Een van uw collega's is u zeker voor geweest.

— Gordon Lay? las de inspecteur van het formulier. Wij kennen niemand van die naam, is het wel, Wilson?

— Nooit van gehoord, bromde de ander, die wat naderbij was gekomen.

— En, maar mijn hemel, dit is volstrekt niet ons eigen formulier. Het formaat is anders, en de tekst klopt ook niet nauwkeurig. Daar is iets gaande, mijnheer, en ik vrees een zeer sluw bedrog. Beschrijf mij de man eens, die u dit regu gegeven heeft, en die de kist van boord heeft gehaald, als ik u verzoeken mag.

— Hij droeg burgerkleding, hij was lang, slank en welgebouwd, en had een tamelijk lange, goed onderhouden, gitzwarte baard.

— Wij hebben geen mannen met baarden bij het korps, riep de inspecteur ontsteld. De kleur van zijn ogen?

— Dat kan ik u niet zeggen, met zekerheid tenminste, stamelde Shannock die nu zeer bleek was geworden. Ik denk echter dat zij grijs waren. Hij liet mij een legitimatie zien, een aanstelling, en zijn penning.

— Die moeten vervalst zijn geweest, schreeuwde de inspecteur vuurrood van woede en drift. Neem mij niet kwalijk, mijnheer. Maar men heeft u bij de neus genomen.

Op dit ogenblik kwam de marconist uit zijn hut lopen, blijkbaar uiterst opgewonden, en met een stukje papier in

de handen, dat hij Shannock in de hand duwde met de woorden:

— Zoëven opgenomen en uitgewerkt, mijnheer. Het komt uit Victoria.

En Shannock las, terwijl zijn knieën

begonnen te knikken:

« John Raffles tracht altijd zijn woord te houden. Ik zei de kapitein, dat ik mijn eigendom terug wilde hebben, ik heb het terug ».

HOOFDSTUK VI

STROOMOPWAARTS

Intussen was het Raffles volstrekt niet zo voor de wind gegaan bij zijn stoutmoedige roef van wat hij als zijn rechtmatig eigendom beschouwde, als men zou kunnen afleiden uit dat korte, veelzeggende radiogram.

Toen de motorvlet zich, met de kostbare kist op de bodem, een weg gebaad had door een groot aantal op stroom liggende, of aan de wal gemeerde jonken en andere prauwen, zag Raffles zich plotseling de weg afgesneden door een grote boot, bemand met een achttal Chinese soldaten, blootshoofds met de grote, rieten hoed op de rug gebonden, en de uniformpet als een vod tussen de bajonetskoppel gestoken.

Zij stonden onder bevel van een sergeant, die wat Engels bleek te spreken en die dadelijk beval, met zijn handen als een scheepsroeper om zijn mond:

— Motor afzetten, en bijdraaien.

— Wat is dat er voor een, mylord? vroeg Henderson op zachte toon, die zo uitstekend de rol van Engels politiemans had vervuld.

— Dat heerschap lijkt wel een beetje op een Chinese sergeant, James, maar ik erken dat hij meer op een operette-chinees lijkt.

— Hij ziet er onzindelijk en drankzuchtig uit, mylord. Wat bedoelt hij met zijn geschreeuw?

— De bedoeling is, dunkt mij, duidelijk, James. Hij beveelt ons om bij te draaien.

— Heeft hij daarover wat te zeggen?

— Dat zullen we dadelijk onderzoeken.

Raffles matigde de vaart een weinig, wendde het roer naar de met soldaten bemande boot, en zei luid, op barse toon:

— Van wie komt dat bevel aan een Engels politiebeampte, man?

— Ik sta onder bevel van mijn meederen, antwoordde de Chinees. En ik beveel nog eens om bij te draaien. Ik heb last om u aan te houden, en beslag te leggen op die kist in uw boot.

Wat Raffles betreft, er was hem eensklaps een licht opgegaan.

Hij herinnerde zich plotseling de zwijgende, stille, gebogen adjunct van de burgemeester, die hem zo sluipend voorbij was gegaan, toen hij over de kist met de schat sprak. De bediende van die man was toen eensklaps, zonder zichtbare reden verdwenen, en met de motorboot naar de haven teruggekeerd.

En wat de Chinees tot dusverre slechts in het binnenland zou hebben gewaagd, dat ondernam hij nu rustig ten aanzien van de vroeger zo gevreesde Brit: hij trachtte hem kalmweg van zijn eigendom te beroven. Het zou natuurlijk heten, dat het misdrijf op Chinees gebied was gepleegd, en dat de Chinese autoriteiten dus de schat in bewaring zouden nemen. Raffles wist echter maar al te goed, wat het betekenen kon als een Chinees overheidspersoon « iets in bewaring » neemt.

Was die kist eenmaal uit zijn handen in die van de soldaten overgegaan, of liever in die van de adjunct, dan kon hij er naar fluiten. Natuurlijk wisten die gele broeders niet, wie hij was, en zij moesten hem inderdaad voor een politiebeampte houden, maar dat veranderde al bitter weinig aan de zaak. Misschien zouden de Engelse autoriteiten protesteren, maar tot iets meer dan een protest zou het zeker niet komen.

Als Raffles over iets nadacht, dan

deed hij het vlug.

In plaats van de vaart van zijn boot te matigen, haalde hij een handle over, gaf vol gas, en stuurde regelrecht op de boot met militairen aan, die hij aan bakboordzijde trof, juist naast het roer.

De boot kreeg een lek, zonder evenwel om te slaan, maar de schok was zo hevig, dat alle soldaten het evenwicht verloren en een ogenblik daarna in het water lagen te spartelen.

Op hun luid geschreeuw kwamen van alle kanten boten en prauwen opdagen, en Raffles maakte van de ontstane verwarring handig gebruik om snel zijn heil te zoeken in een ordelijke aftocht.

In zulk een drukke haven als Hong Kong is zoiets niet zo héél moeilijk, want alles vaart daar kris kras door elkaar, en voor de verschrikte soldaten in hun bewegingen belemmerd door hult uitrusting, weer veilig aan boord van verschillende schepen waren getrokken, terwijl hun eigen boot naar de bodem zonk, was Raffles reeds de brede zee-arm opgevaren, die Kau-Lung scheidt van het grote eiland.

Het water waarover de sloep met de aanhangmotor nu zo snel voortstoot, was zo breed, dat men de andere oever slechts heel vaag kon onderscheiden en een tocht op deze zee-arm, waar het geducht kan spoken, was zelfs, nu er weinig wind stond, lang niet van gevaar ontbloot.

Er waren echter nog heel andere gevaren, welke Raffles te duchten had, en die hem tot grote spoed aandreven. Vijf volle dagen voor de « Bellerophon » de haven van Hong Kong was binnen gelopen, was hij reeds, na het vallen van de duisternis, met zijn vlieg-machine neergestreken op een eenzame plek op de noordelijke, zandige oever van de Woe-Ni, waar heinde en ver geen spoor van enig menselijk leven viel te bespeuren.

Die landing had plaats gehad op zeker wel vijf dagreizen van de monding der rivier, daar Raffles het niet gewaagd had, naderbij te komen met zijn vliegtuig. Ware dit ontdekt, dan zou het nieuws zich als een lopend vuurtje en met een raadselachtige snelheid hebben

verspreid, totdat het ook de autoriteiten van Hong Kong zou hebben bereikt, en dan zou zijn positie zeer onaangenaam zijn geworden, al was het dan ook niet zo gemakkelijk, een gewapende macht vijf dagen reizens ver te zenden, en dan zo, dat een patrouille nog juist bijtijds kwam, om een vlieg-machine het opstijgen te beletten.

Het was ook niet zo zeer hierom dat Raffles zich ongerust maakte, het was vanwege het feit, dat de cylinders met saamgeperst gas uitgeput begonnen te raken. Allereerst had hij zich daarom met Henderson in ditzelfde bootje, dat hij een halve dag lopens verder, voor zeer veel geld van een zendeling had gekocht, die te paard naar het oosten was gevlucht, naar de stad Te-King begeven, waar hij een der cylinders opnieuw had weten te laten vullen, en dat kostbare voorwerp bevond zich nu goed verborgen op de bodem van de motorboot.

Het was nu echter zaak, het veilig op de plaats van bestemming te brengen, en Raffles wist maar al te goed hoeveel gevaren hem daarbij konden achterhalen.

Wat het voor een geheimzinnige macht is, die een bericht in China met de snelheid van een telegram rondbrengt, ofschoon de telegraaf in het binnenland nog maar zeer sporadisch voorkomt, niemand weet het, maar het is een feit, dat berichten van enige betekenis met ongelooflijke snelheid van het noorden naar het zuiden, van het oosten naar het westen worden overgebracht. Raffles mocht er dus wel op rekenen, dat het bericht van de stoutmoedige diefstal van de kist, zowel als dat van zijn ontsnapping aan de soldaten, sneller dan hem lief kon zijn, zou worden verbreid.

Weliswaar zijn de oevers van de Woe-Ni hier en daar vele tientallen mijlen ver zo goed als geheel onbewoond, maar de Chinezen, die er woonden, die moest hij maar liever zoveel mogelijk trachten te ontwijken.

En nu liet hij nog de Engelse politie buiten beschouwing, ofschoon hij het niet waarschijnlijk achtte, dat deze zich

onder de huidige omstandigheden ver buiten Hong Kong zou wagen. Iedere man was daar nodig, en het was de vraag, of de opperbevelhebber zou toestaan, dat men een dozijn mannen detacheerde om een stoutmoedige avonturier te achterhalen.

Dat was goed in een land als Engeland, maar dat werd bijna een Don Quichoterie in een onmetelijk rijk als China, waar het op dat ogenblik verre van vreedzaam was.

Neen, Raffles wist, dat hij van zijn eigen landgenoten thans minder te vrezen zou hebben dan van de roofzuchtige Chinezen langs de oevers.

Ook boezemde het lot van Brand, die bij de vliegmaschine was achtergebleven hem ongerustheid in.

Natuurlijk was het toestel zo goed mogelijk verborgen op een plek, waar nooit iemand een voet scheen te zetten, maar toch, wat kon het toeval al niet uitrichten. Gewapende jonken zouden misschien voorbij komen drijven, rivierboten konden in de buurt patrouilleren, verder waren er zwerfende troepen, die achter het leger aantrokken, de hyena's van het slagveld, en meer te duchten dan die viervoetige roofdieren.

Brand had uitdrukkelijk in opdracht gekregen, zich in geen geval te verzetten, tenzij het was om zijn leven te verdedigen, maar het zou al erg genoeg zijn, als de vliegmaschine in handen viel van de Chinezen.

Dit alles zou wel voldoende zijn om te verklaren dat Raffles zoveel mogelijk haast maakte. Eigenlijk had hij Brand in het geheel niet in de steek willen laten, maar deze had er zelf op aangedrongen, bij de machine achter te blijven, om haar tenminste tegen de roofdieren te kunnen beschermen.

Dan was er nog een andere zaak, die niet zonder bedenking was en dat was het vraagstuk van de benzine voor de aanhangmotor.

Raffles had zich van een zo ruim mogelijke voorraad voorzien, maar het was een lange tocht, en ongelukkigerwijze was er bij de botsing een van de grote bussen van de voorbank ge-

vallen, en overboord gegaan.

Dat was een grote strop, en Raffles vroeg zich af, wat hij doen moest, indien de voorraad eens niet zou strekken om de plek te bereiken, waar Brand zich met de vliegmaschine verscholen hield.

Langs de rivieroever zou hij waarschijnlijk vruchteloos zoeken naar die kostbare brandstof, die wel overal door de troepen in beslag zou zijn genomen.

Kon hij maar een auto krijgen. Maar zulke voertuigen bestonden er hier eenvoudig niet meer, zij waren allen in beslag genomen door de generale staven, soms met, en in de meeste gevallen zonder enige schadevergoeding.

Raffles wist dat er langs de zuidelijke oever van de rivier een weg liep, die over een lengte van enige honderden mijlen zeer goed bruikbaar was, en die hij dan ook zeker gebruikt zou hebben, als hij maar een voertuig tot zijn beschikking had gehad.

Thans kon hij niets anders doen dan trachten, zover mogelijk te komen met deze sloep, en op zijn goed gesternte te vertrouwen.

De aanhangmotor hield zich uitstekend, en werkte naar behoren, en de boot gleed snel over het gele, drabbige water.

De uren verstreken, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, en toen de avond viel, toen wist Raffles ook, dat hij althans van de zijde der Engelsen weinig of niets meer te vrezen had. Naar het scheen waagde de politie het niet, haar getalsterkte in de haven te verminderen, door een boot met agenten de rivier op te zenden.

Trouwens, welke politiemans zou het in zijn hoofd krijgen, dat die drie Engelsen de stoutmoedigheid zover zouden drijven, in een vijandelijk land de rivier op te varen. Ieder ogenblik kon er een botsing tussen noordelijken en zuidelijken plaats vinden, en dan zou er weinig overblijven van degenen, die zich tussen de kaken van de nijptang zouden bevinden.

Toen de duisternis viel, hadden zij reeds een flink eind afgelegd, want Raffles liet met opzet de kleine boot op

haar grootste snelheid lopen, verlangend als hij was, zo spoedig mogelijk de plek te bereiken, waar hij Brand had achtergelaten. Natuurlijk kon die snelheid alleen maar bereikt worden ten koste van meer brandstof, maar zij woog het zwaarste, en hieraan moest alles worden opgeofferd.

Zelfs des nachts voer Raffles heel voorzichtig verder, daar hij geen tijd wilde verliezen met wachten op het daglicht. Beurt om beurt sliepen de beide opvarenden enige uren.

Des morgens, bij het opgaan van de zon, aten zij iets van de meegenomen voorraad, die waarlijk niet al te groot was, en keken hun wapens na, want zij kwamen nu aan een gedeelte van de rivier, dat in alle tijden berucht was geweest om de woestheid van de oeverbevolking.

Op de bodem van de boot waren twee uitstekende geweren verborgen en daarvoor was voldoende munitie. Bovendien hadden ze ieder hun revolver, en Henderson had nog, in zijn hoedanigheid van Engels politieagent, een hartsvinger in een schede op de linkerheup.

De boot gleed vrij snel langs 'n paar gehuchten, gedeeltelijk op palen in het water gebouwd, en waar de vissersbevolking de vreemdelingen allesbehalve vriendschappelijk gezind was.

Er werden dan ook dreigende kreten geuit, er werd zelfs met stenen naar het bootje gegooid, maar verder gingen de vijandelijkheden niet. Wel stapten er enigen in hun prauwen, maar die waren lang niet zo snel als het kit-tige aanhangmotortje.

Raffles was verheugd, dat hij niet van een vuurwapen gebruik behoefde te maken tegenover lieden, die nog slechts, zoals duizenden jaren te voren, met pijl en boog en werpspies gewapend waren, met welk laatste voorwerp zij met grote nauwkeurigheid de grote vissen, een soort reuzensnoeken, wisten te harpoeneren. Des avonds jaagden zij bij het licht van toortsen, voor op in hun prauwen geplant, en waarvan het schijnsel de nieuwsgierige vissen naar de oppervlakte van het water lokte.

Voorbij deze gehuchten breidden zich

weer de vlakke oevers uit, nu en dan onderbroken door dicht ineen gegroeide bossen, waar het niet mogelijk scheen, zich een weg te banen.

En dan te bedenken dat op nauwelijks tachtig mijlen meer naar het zuiden, de spoorlijn liep, die beschaving moest brengen. Wat was er niet te maken van dit prachtige land, met zijn onuitputtelijke bodemrijkdommen, zijn brede rivieren, als het eens bewoond ware door een volk, dat niet onverschillig was geworden door een onderdrukking van duizenden jaren door keizers, hovelingen, mandarijnen of roofzuchtige landbestuurders, zoals thans onder het communistische regime.

Tegen het middaguur versmalde de rivier zich plotseling, de oevers naderden elkaar tot op een zestigtal meters, zij waren rotsachtig en ongelijk en hier vormde zich dan ook een van die gevaarlijke stroomversnellingen, die zeer veel eisen van de stuurmanskunst der opvarenden.

Diezelfde stroomversnellingen waren Raffles en Henderson een week te voren gepasseerd, maar toen in tegengestelde richting, en Raffles vroeg zich af, hoe het mogelijk zou zijn, het bootje over en tussen de rotsen heen te krijgen, tegen een soort van waterval op, met een verval van wel drie meter, al strekte die zich dan ook uit over een lengte van minstens honderd meter.

Het water kookte en schuimde, en reeds op tweehonderd meter voor de versnelling had het aanhangmotortje de grootste moeite de prauw verder voort te stuwen.

En nog weer twintig meter verder bemerkte Raffles, dat de schroef wel hard draaide, maar dat de boot onbeweeglijk op dezelfde plek bleef liggen, geen centimeter vooruit kwam, en hij dus niets anders kon doen dan naar de oever sturen.

Toen zij stillagen, en luisterden naar het geraas van de stroomversnelling, fronste Raffles de wenkbrauwen, en zei:

— En zo krijgen wij er nog twee, voor wij de plek bereikt hebben waar mijnheer Brand zich ophoudt, James.

— Hoe komen wij er overheen, my-

lord? Het lijkt me onmogelijk, met ons motortje van vier paardenkrachten de boot tegen de krachtige stroom op te krijgen.

— Het is ook onmogelijk, James, antwoordde Raffles. En toch moeten wij verder, tot iedere prijs. Wie weet rekenen onze achtervolgers er wel op, dat wij toch onmogelijk verder zullen komen, en dat zij ons hier zullen kunnen vangen als muizen in de val.

Henderson had om zich heen gekeken, alsof hij naar hulp zocht, en riep toen plotseling op levendige toon:

— Heb ik niet ergens gelezen, mylord, dat de prauwen tegen deze soort versnellingen worden opgetrokken, door koelies, door slepers?

— Inderdaad, James. Maar daarvoor zijn driehonderd krachtige mannen nodig, die allen aan een takel van bamboe trekken.

— Daarentegen zijn die prauwen ook heel wat groter en zwaarder dan ons bootje, mylord. Wilt gij mij toestaan, dat ik het eens probeer? Als het mij niet lukt, kunnen wij immers altijd de zaak weer ongedaan maken?

— Dat is nog de vraag, James, zei Raffles hoofdschuddend. Maar in ieder geval, beproefd kan het worden. Wij zullen samen het bootje trekken.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat is nu juist onmogelijk. Een van ons zal het bootje toch moeten besturen, want ik geloof, dat het water vol klippen zit.

— Je hebt gelijk, James. Welnu, laat het ons toch beproeven. Ik zal de boot blijven besturen, en zoveel mogelijk meehelpen met de motor daar waar het water diep genoeg is.

Onmiddellijk werd alles in gereedheid gebracht voor het stoutmoedige plan. Er bevond zich onder het kastje in de voorplecht een stevige lijn, bijna veertig meter lang, het einde daarvan werd nu vastgemaakt aan een ring op de voorsteven. Vervolgens werd op aanraden van Henderson, de zware kist aan land gebracht, die een aanzienlijk dood gewicht vormde, en die dus beter eerst naar de andere zijde aan land kon worden gebracht. Vrees voor dief-

stal behoefde niet te bestaan, want niemand vertoonde zich, zover het oog reikte.

Bevrijd van het zware gewicht van Henderson en van de kist kon Raffles de sloep met behulp van het motortje nog bijna honderd meter verder krijgen, maar toen was hij verplicht, het vaartuig opnieuw bij de oever aan te leggen, want de stroom werd te sterk.

Henderson nam de kist op zijn nek, en droeg het zware ding tot voorbij de versnelling. Daarop keerde hij terug, Raffles wierp hem de lijn toe, de reus ontrolde het zware ding, sloeg het over zijn schouder, na dat lichaamsdeel eerst beschermd te hebben door zijn opgerolde jas, en zette zich schrap.

De prauw kwam in beweging, en langzaam, heel langzaam, terwijl het zweet Henderson van het gelaat gutste, kroop de boot als het ware tegen de golven op, terwijl Raffles haar vrij hield van de klippen.

Hij zocht de veiligste plekken, de beste doorgangen, en nu en dan kon het motortje even meehelpen.

De tocht duurde niet minder dan een vol uur, maar eindelijk lag de stroomversnelling achter hen, konden zij uitrusten en wat van de scheepsbesluit en de vruchten eten. Raffles keek Henderson eens aan, en zei:

— Je hebt bijna te veel van je krachten gevergd, James. Ik zal dat niet meer toestaan, want de volgende stroomversnellingen zijn nog veel breder. Wij zullen gaan zover wij komen met het bootje, en dan moeten wij er iets op zien te vinden, om de verdere tocht langs de oever te doen. Laten wij ons weer inschepen.

De tocht werd voortgezet, ook nog enige uren gedurende de nacht, en ongeveer in het midden van de volgende dag bereikten zij de tweede versnelling. Er behoefde niet beraadslaagd te worden over de mogelijkheid, ook hier de boot weer te trekken, want het bleek, dat de benzine tot de laatste druppel was opgebruikt.

Zij waren nog twee dagreizen verwijderd van de plek waar zich de vlieg-machine bevond.

Raffles gaf echter de moed niet op, maar ging op onderzoek uit, en na een vol uur, toen Henderson zich al ongerust begon te maken, zag hij Raffles terugkeren met een Chinees, die een met twee sterke ossen bespannen kar bestuurde.

— Het is duur geweest, James, maar het is afdoende, zei Raffles glimlachend. Vlwg de kist op de kar, en dan maar weer verder.

— Maar wij moeten immers aan de overkant van de rivier zijn, mylord, riep de reus uit.

— Wij zullen verderop wel een doorwaadbare plaats, of een ander middel vinden om de stroom over te steken. De hoofdzaak is, dat wij verder komen.

— Gaat die vent met ons mee, mylord?

— Ja, James, ik heb de wagen en de ossen van hem gehuurd voor vijftig dollar per dag.

— Daar zal hij geen geluk van hebben, die inhalige schavuit, mylord, gromde Henderson, terwijl hij de kist op de kar tilde.

De tocht ging weer verder, de kar hotste uren achtereen over de slechte weg, nu en dan werd er rust genomen, gegeten en geslapen, en eindelijk, eindelijk herkende Raffles de omgeving, en wist hij, dat hij nog hoogstens een uur rijdens verwijderd was van de plek waar de vliegmaschine hem wachtte.

Na een half uur hielden zij stil. Hier woonde een veerman, zei de boer, die bereid zou zijn, hen over te brengen.

Het was tegen 't vallen van de avond. De ondergaande zon scheen over het water en zou zich aanstonds gaan verschuilen achter de toppen der bergen in het westen. Opeens uitte Henderson een kreet, die door de kijker de andere oever had onderzocht.

— Wat is er, James? vroeg Raffles, die bezig was met de Chinese boer af te rekenen.

— Wel, mylord, er is, dat de hele oever, een mijl verder stroomopwaarts, om zo te zeggen leeft van soldaten. En zij zijn juist op de plek, waar wij de vliegmaschine hebben achtergelaten.

HOOFDSTUK VII

TUSSEN TWEE VUREN

Raffles had zwijsend de kijker uit de handen van Henderson genomen, bracht hem voor het oog, en tuurde er aandachtig door.

De reus had maar al te goed gezien. De tegenoverliggende oever van de rivier krioelde als het ware van soldaten in khaki, met platte petten van Engels model, witte slobkousen en de meesten met ransels op de rug, waarop dan weer de grote zonnehoed van fijn gevlochten riet was bevestigd.

Zij bedekten de hellingen der lage heuvels, waar een groot aantal tenten te zien was en men kon hen zien in de steeds dichtter wordende schaduw van de uitgestrekte bossen, die hier en daar bijna het water raakten.

Ja, het was op een van de open plekken, door dat bos gelaten, dat de vlieg-

maschine was gedaald, en Raffles kreeg een steek in zijn hart, bij de gedachte dat het toestel zich nu misschien in handen van de Chinese soldaten zou bevinden. Het waren blijkbaar noordelijke troepen, misschien was er een gevecht op komst, en Raffles meende aan sommige voorbereidselen te zien, dat de soldaten zich gereed maakten, met behulp van pontons over de rivier te trekken. Hij zag althans op de zandige oever naast elkaar de zwarte, gelijkvormige gedaanten der pontonschuiten, en daarnaast grote stapels geteerde planken en dwarsliggers.

Hij liet langzaam de kijker zakken en zei op vaste toon:

— Wij moeten tot iedere prijs oversteken, James, en dat zo spoedig mogelijk, maar niet op de gewone plek van

het veer. Want dan zouden wij gezien worden. Wij zullen de veerman vragen, ons een eind verder stroomafwaarts over te zetten, of te wachten tot het nog wat donkerder is geworden, maar het eerste plan lijkt mij beter. Wij moeten zien wat daar gaande is, en in welke toestand mijnheer Brand zich bevindt.

— Zouden zij onze machine vernield hebben, mylord? vroeg Henderson, wiens stem bij die gedachte beefde.

— Dat zou ik niet denken, James. De aanvoerders der noordelijken zijn praktische lui, en zij zullen niet zo dwaas zijn, een kostbaar aanvals- en verdedigingsmiddel, dat het toeval in hun handen deed vallen, te vernielen.

Raffles had nu de Chinese boer het zijne gegeven, die hem met zijn kleine, scheefgeplaatste oogjes, op een eigenaardige wijze stond aan te kijken, als begreep hij zeer goed in welk een gevaarlijke toestand die gehate vreemdeling zich bevond. De kist met de kostbaarheden stond veilig aan de oever, en de veerman was zoëven uit zijn huisje gekomen, begerig om ook iets te verdienen aan die blijkbaar zeer rijke Engelsen.

Raffles sprak dadelijk met de man in zijn eigen taal, en deze was bereid, enige honderden meters verder stroomafwaarts, waar de rivier juist een bocht beschreef, de twee reizigers met hun bagage over te zetten.

De kist werd op de bodem van de prauw gezet, de beide mannen scheepden zich in, zonder zich verder om de eigenaar van de ossenwagen te bekommeren, die zich reeds gereed scheen te maken om terug te keren. De veerman greep zijn lange vaarboom, die hij met grote behendigheid hanteerde, de touwen van de rottan werden losgeworpen, en de prauw dreef vrij snel de stroom af, tot voorbij de bocht, waar de Chinees met behulp van de lange vaarboom begon de prauw naar de overzijde te duwen. Henderson moest de kracht en de behendigheid van het klein kereltje bewonderen, want de stroom was sterk, en het lange bamboe boog gevaarlijk, als hij het op de bodem steunde, en hij er zich schrap tegen zette.

Binnen tien minuten was de overzijde echter bereikt, de kist werd aan land gebracht, de veerman kreeg zijn loon, en boemde dadelijk zijn prauw weer terug.

De plek waar de beide Engelsen door de Chinees aan land waren gebracht was vrij dicht begroeid, en rotsachtig.

Vlug zochten zij, nadat de veerman uit het oog was, naar een geschikte plek, om er voorlopig de kostbare kist te kunnen verbergen.

Zij hadden zulk een plek vrij spoedig tussen enige zware rotsblokken in gevonden, en nadat zij wat struikgewas over de opening hadden gelegd, was de schuilplaats niet zo gemakkelijk te ontdekken, tenzij men er met opzet naar ging zoeken.

Niemand had hen echter gezien, want de streek was volkomen verlaten, hetgeen niet verwonderlijk was bij de nadering van vijandelijke troepen.

Nu zij geheel vrij in hun bewegingen waren, begaven Raffles en Henderson zich aanstonds op weg, hun geweren achterlatende, die hun slechts van zeer weinig nut zouden kunnen zijn, en hen alleen maar in hun bewegingen zouden kunnen belemmeren.

Aanvankelijk konden zij vrij snel opschieten, langs een gebaad pad, maar toen zij in het gezicht kwamen van het militaire kamp, moesten zij zich in acht nemen, opdat zij niet gezien zouden worden.

De zon was nog steeds niet geheel verdwenen en het zou nog minstens een half uur licht genoeg blijven, om er goed bij te kunnen zien.

De beide mannen hadden echter het voordeel, dat zij zich een weg konden banen door een vrij uitgestrekt bos van laag kreupelhout, maar aan het einde daarvan gekomen, stonden zij plotseeling stil, elkander bij de arm grijpend, want tegelijkertijd hadden zij de twee Chinese soldaten gezien, die daar langzaam heen en weer liepen aan de zoom van het bosje, met het geweer op de schouder.

Het was natuurlijk een vooruitgeschoven post, die zorg moest dragen, dat het kamp niet onverhoeds zou worden

overvallen door een vijandelijke partouille.

Daaromtrent schenen de beide schildwachts echter al heel gerust te zijn, waarschijnlijk oordelende, dat een legermacht maar niet zo plotseling uit de grond oprijst, en haar nadering van verre kenbaar maakt.

Intussen vormden die beide Chinese soldaten een hinderpaal, die tot iedere prijs uit de weg moest worden geruimd indien de beide mannen inderdaad hun stoutmoedig plan wilden doorzetten, en wilden zien, wat er van Brand en van de vliegmaschine was terecht gekomen.

Raffles en Henderson hadden zich als bij onderlinge afspraak gebukt, en kropen nu zover zij konden, tot aan de zoom van het kreupelhout. Zij hadden nu het uitzicht over de vlakke, met hoog gras begroeid, hier en daar afgewisseld door kreupelhout. Aan het andere einde daarvan verrezen de honderden tenten der troepen, die zich wel heel veilig moesten achten in hun stelling aan de rivieroever en klaarblijkelijk niet verwachtten, spoedig te worden gestoord door de tegenstander.

Als er iets gedaan moest worden, zo dacht Raffles, dan moest het zeer snel geschieden.

Raffles aarzelde dan ook niet, maar fluisterde Henderson toe:

— Jij neemt die lange kerel voor je rekening, ik de andere. Wij moeten hen met de eerste slag kunnen neerslaan, anders zouden zij hun geweer afschieten, en alles zou verloren zijn. Maar denk erom, die twee hebben ons niet het minste kwaad gedaan, en ik wil niet dat zij gedood of ernstig beschadigd zullen worden. Kom gauw mee, zij staan juist met hun rug naar ons toe.

De beide schildwachts stonden inderdaad met elkander te praten op zachte toon, ofschoon dat zeker wel verboden zou zijn, en met het geweer aan de voet.

Onhoorbaar kropen de beide mannen op hen toe, plotseling rezen zij als spookverschijningen achter hen op. Op het geritsel van de bladeren wendden de Chinezen zich tegelijkertijd om, maar het was te laat voor hen om nog iets te kunnen verrichten, want twee ge-

weldige vuistslagen velden hen tegelijk neer; in een oogwenk waren zij van hun uniformen ontdaan en op een veilige afstand van elkaar stevig aan een boom vastgebonden, zodat zij geen vinger konden verroeren.

Niet zonder moeite wrong Henderson zich in de kapotjas van de langste soldaat, maar het ging toch, hij zette zich de pet op het hoofd, maar toen kwam Raffles hoofdschuddend op hem toe en verklaarde glimlachend:

— Je ziet er nog wel wat al te onchinees uit, James, en het is een geluk, dat ik mij te Hong Kong de nodige zaken heb aangeschaft, die onmisbaar waren voor onze kleine komedie aan boord van de « Bellerophon ». Hier heb ik de doos met schmink. Kniel vlug neer, ik zal je gelaatskleur wat veranderen, en hier heb ik een mooi, geel tintje. Dat maakt al heel iets anders van je. Nu trek ik met behulp van twee pleisters, je wenkbrauwen aan het einde sterk op, ik maak ze koolzwart, en trek een lijn over je oogharen. Nu een kort, borstelig kneveltje onder je neus, stevig vastgeplakt met wat mastiek, en ik moet zeggen dat ik nooit zulk een prachtige Chinees heb gezien.

De niet weinig ijdele Henderson bekeek zich met afgrijzen in het zakspiegeltje, dat hem nooit verliet, en nu veranderde Raffles met behulp van dit kleine voorwerp en de inhoud van de schminkdoos haastig en handig zijn eigen uiterlijk. Uiteraard was dit alles een weinig primitief, en het kon niet worden vergeleken met de meesterwerken van Raffles' vermommingskunst in steden als Londen of Parijs, maar het zou voor het doel waarschijnlijk wel voldoende zijn.

— En nu geef je geen kik, James, vergeet dat vooral niet. Want bedenk dat je geen Chinees kent, en dat je ons beiden onmiddellijk zou verraden, als je je mond opendeed. Mocht iemand je iets vragen, dan doe je maar of je gek bent, maar ik denk niet dat je in aanraking zult komen met een van die lieden. En nu voorwaarts en dicht bij mij gebleven. De schemering begint reeds te vallen en over een kwartier

zal het geheel donker zijn. Hier, neem dit geweer. Het zou misschien argwaan wekken, als men ons ongewapend zag.

— Zou het geladen zijn, mylord?

— Dat is het heel zeker, maar je mag er geen gebruik van maken, tenzij het is om je leven te verdedigen. Blijf vlak bij mij.

De beide mannen namen het geweer onder de arm, met de bajonet naar beneden gekeerd, en begaven zich in de richting van het kamp.

Toen zij onder de eerste rijen bomen waren doorgestaan, hadden zij bijna een kreet van vreugde geslaakt, want daar, op een grote, open plek, en blijkbaar geheel onbeschadigd, stond de Duivel der Lucht, de snelle vliegmaschine van Raffles.

Het toestel werd bewaakt door een viertal soldaten.

Maar van Brand was geen spoor te zien. Zou hij de vlucht hebben genomen? Of zou men hem ergens gevangen houden? Zou men hem misschien willen dwingen, zijn diensten als piloot te bewijzen aan de machthebbers? Had hij dit wellicht geweigerd, en zou men hem op staande voet gefusilleerd hebben om die weigering?

Raffles wilde tot iedere prijs zekerheid.

Hij boog zich naar Henderson over en fluisterde hem in:

— Blijf hier op mij wachten, James, houd je hier verscholen, en verroer je niet van de plek, wat er ook gebeure. Het is niet waarschijnlijk, dat hier in dit dichte kreupelhout Chinezen zullen komen opdagen. Ik zou niet weten wat ze hier te zoeken zouden kunnen hebben. Komen er echter...

— Dan rijg ik hen dadelijk aan mijn bajonet, mylord, fluisterde Henderson grijnslachend.

— Dat zul je wat laten. Je kunt je vergenoegen, hen een tik met de kolf van je geweer te geven, zodat zij stil zijn. Ik denk echter niet, dat je in die noodzakelijkheid zult komen. Ik spreek genoeg Chinees om mij eruit te redden en ik wil gaan onderzoeken waar mijnheer Brand is. Al duurt het een uur, twee uur, je wacht tot ik hier bij je

terugkeer.

— Ik zal wachten, mylord.

Raffles drukte de brave reus in de duisternis de hand, en begaf zich toen, het gevaar niet achtend, stoutmoedig tussen de vele tenten, die waren opgezet op de grote open plek.

Hij ging enige soldaten voorbij, die zelfs niet naar hem omzagen, twee malen een hoger geplaatste officier, voor wie hij salueerde, klaar om met de linkervuist de man neer te slaan bij het eerste teken van wantrouwen, en er was nog geen kwartier verlopen, of hij stond opeens stil, terwijl een warm gevoel van vreugde hem doorstroomde, want daar zat Brand volkomen op zijn gemak voor een tent gehurkt, met zijn pijp tussen de lippen en blies rustig en volkomen bedaard dikke rookwolken uit.

Niet ver van hem af stonden twee Chinese soldaten met het geweer aan de voet, en onbeweeglijk als standbeelden.

Onder het voortlopen gaf Raffles het bekende sein, het fluiten nabootsend van de merel, en heel, heel even zag hij het lichaam van Brand in verrassing en onbedwingbare vreugde opschokken. De jongeman wist zich echter te beheersen en draaide zich zelfs niet om.

Brand zat met zijn rug tegen een der tentpaaltjes, Raffles liep nog wat verder en tikte, schijnbaar zonder enige bedoeling, met zijn vinger in morsetekens op de strakgespannen tentlijn, zodat Brand het moest voelen:

« Hier ben ik. Zeg dat je bereid bent, de vliegmaschine te demonstreren. Er zullen natuurlijk gewapende officieren met je meegaan, maar dat hindert niet. Doe het nu aanstonds. Er is nog genoeg licht ».

Brand knikte onmerkbaar met het hoofd, ten teken dat hij het begrepen had, en de zogenaamde Chinese soldaat slenterde verder...

Nog geen tien minuten later waren vele rappe handen bezig met het opruimen van de tenten, die in de weg stonden op de open plek, anderen weer rolden de vliegmaschine tot aan het begin van de vlakte, uitstekend geschikt om

er op te stijgen, en een kleine gedaante, met een wit sporthemd, klauterde in het toestel, op de voet gevolgd door twee Chinese officieren, met de revolver in de gordel, en die natuurlijk van plan waren, hem geen ogenblik uit het oog te verliezen. Aan de kentekenen op hun uniform was het te zien, dat zij tot het korps vliegers behoorden.

Met deze machine hadden zij echter blijkbaar nog geen weg geweten.

De schroef begon te draaien, en de Chinese soldaten, die het toestel hadden vastgehouden, stoven verschrikt achteruit.

Raffles liet een schallend lachje ho-

ren. Er ontstond daar boven in de lucht een korte worsteling, die al spoedig beslist werd in het voordeel der beide stoutmoedige Engelsen, die van de duisternis gebruik hadden gemaakt, om in de machine te klimmen en zich te verbergen.

Tien minuten daarna steeg de Duivel der Lucht opnieuw op, na te zijn geland in de onmiddellijke nabijheid van de kostbare kist, maar thans bevrijd van het gewicht der beide ongewenste Chinese passagiers, die plaats hadden moeten maken voor de kostbare kist, die dan nu toch eindelijk zijn ware bestemming tegemoet ging.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Liefde van Hari-San

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266